

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

6 февруари 2007 година*

По дело T-23/03,

CAS SpA, установено във Верона (Италия), за което се явява адв. D. Ehle, avocat,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н X. Lewis, в качеството на представител, подпомаган от адв. Nuñez Müller, avocat, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение от 18 октомври 2002 г. (REC 10/01), свързано с молба за опрощаване на вносни митни сборове,

* Език на производството: немски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),

състоящ се от: г-н М. Vilaras, председател, г-жа М. E.Martins Ribeiro и г-жа К. Jürimäe, съдии,

секретар: г-жа К. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и на съдебното заседание от 15 ноември 2005 г.

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

А — Правна уредба, свързана с преференциалния режим

- 1 Настоящото дело е свързано със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност (ЕИО) и Република Турция (наричано по-нататък „Споразумение за асоцииране“), подписано в Анкара, от една

страна, от Република Турция и, от друга страна, от държавите-членки на ЕИО и Общността (наричани по-нататък „договарящите страни“). Споразумението за асоцииране е одобрено с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 г. (ОВ 217, 1964 г., стр. 3685). То влиза в сила на 1 декември 1964 г.

- 2 По смисъла на член 2 от свързания с принципите дял I от него, Споразумението за асоцииране има за цел да подпомага постоянното и балансирано укрепване на търговските и икономическите отношения между договарящите страни.
- 3 Споразумението предвижда подготвителна фаза, която по смисъла на член 3 от него позволява на Република Турция да укрепя икономиката си с помощта на Общността — преходна фаза, която съгласно член 4 е посветена на постепенното въвеждане на Митнически съюз и сближаване на икономическата политика, и заключителна фаза, която по смисъла на член 5 от него се основава на Митническия съюз и включва засилване на координацията на икономическите политики.
- 4 Съгласно член 7 договарящите страни вземат всички мерки с общ или специален характер, за да гарантират изпълнението на задълженията, произтичащи от Споразумението за асоцииране, и се въздържат от всякакви мерки, които биха застрашили постигането на неговите цели.
- 5 Членове 22 и 23 от дял III, посветен на общите и заключителни разпоредби, предвиждат създаването на Съвет по асоцииране, съставен, от една страна, от членове на правителствата на държавите-членки, на Съвета и на Комисията, и от друга страна, от членове на турското правителство (наричан по-нататък „Съвет по асоцииране“), който за осъществяване на определените в Споразумението за асоцииране цели и действайки с единодушие, разполага с

правомощия за вземане на решения. Член 25 дава на този съвет, при сезиране от всяка от договарящите страни, правомощие да разрешава всеки спор във връзка с прилагането или тълкуването на Споразумението за асоцииране или да го отнася до Съда.

6. Заключителната фаза на Митническият съюз влиза в сила на 31 декември 1995 г. (член 1 и член 65, параграф 1 от Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране от 22 декември 1995 година за прилагане на заключителната фаза на Митническият съюз (ОВ L 35, 1996 г., стр. 1), наричано по-нататък „Решение № 1/95“ или „основно решение“).
7. Съгласно член 11 от Споразумението за асоцииране режимът на асоцииране обхваща селското стопанство и търговията със селскостопански продукти съгласно специалните правила за прилагане, предвид Общата селскостопанска политика на Общността.

1. Правна уредба, в сила по време на преходната фаза

8. С Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година за развиване на асоциирането Съветът по асоцииране решава да премахне митата, които се прилагат при внос в Общността на селскостопански продукти с произход от Турция, за които още не се допуска внос в Общността без облагане с мита.
9. Съгласно член 1, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 4115/86 на Съвета от 22 декември 1986 година относно вноса в Общността на селскостопански продукти с произход от Турция (ОВ L 380, стр. 16) продуктите, изброени в приложение II към Договора за ЕО, с произход от Турция, с изключение на продуктите в приложението към посочения регламент, са пуснати в свободно обращение в Общността без облагане с мита. Съгласно член 2, параграф 2 от

Регламент № 4115/86 за продукти с произход от Турция се считат продуктите, които отговарят на условията, определени в Решение № 4/72 на Съвета по асоцииране от 29 декември 1972 година за определяне на „продукти с произход“ от Турция за прилагане на разпоредбите на приложение № 6, глава I от Допълнителния протокол към Споразумението за асоцииране, приложено към Регламент (ЕИО) № 428/73 на Съвета от 5 февруари 1973 година за прилагане на Решение № 5/72 и Решение № 4/72 на Съвета по асоцииране (ОВ L 59, стр. 73), изменено с Решение № 1/75 на Съвета по асоцииране от 26 май 1975 г., приложено към Регламент (ЕИО) № 1431/75 на Съвета за изменение на Регламент № 428/73 (ОВ L 142, стр. 1).

- 10 Съгласно член 1 от Решение № 4/72 за продукти с произход от Турция се считат:

„а) растителните продукти от Турция,

[...]

е) стоките, получени в Турция чрез обработка или преработка на посочените в букви а) — д) продукти, независимо дали в производството им са използвани други продукти, при условие, че продуктите, получени извън Турция или Общността, са използвани само като допълнение в това производство“. [неофициален превод]

- 11 Регламент (ЕИО) № 3719/88 на Комисията от 16 ноември 1988 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански

пански продукти (ОВ L 331, стр. 1) се прилага за сертификатите, установени в предвидените в член 1 от него регламенти. Член 28, параграф 4 от него гласи:

„4. Държавите-членки изпращат също така на Комисията отпечатащи на официалните печати и когато е необходимо, на релефните печати, използвани от органите, упълномощени да действат. Комисията незабавно уведомява за това останалите държави-членки.“ [неофициален превод]

12 С Решение № 5/72 от 29 декември 1972 г. относно методите за административно сътрудничество при прилагане на членове 2 и 3 от Допълнителния протокол към Споразумението за асоцииране (ОВ L 59, 1973 г., стр. 74) Съветът по асоцииране установява правилото, според което за ползване на преференциалния режим е необходимо да се представи удостоверителен документ, издаден по искане на износителя от митническите органи на Република Турция или на държава-членка. За стоките, внасяни директно в държава-членка от Турция, става дума за сертификат за движение на стоките А.Т.Р.1 (наричан по-нататък „сертификат А.Т.Р.1“), чийто образец е приложен към решението (член 2). Този образец е заменен с формуляра, приложен към Решение № 1/78 на Съвета по асоцииране от 18 юли 1978 година за изменение на Решение № 5/72 (ОВ L 253, стр. 2). Този образец на свой ред е изменен незначително с Решение № 4/95 на Съвета по асоцииране от 22 декември 1995 година за изменение на Решение № 5/72 (ОВ L 35, 1996 г., стр. 48).

13 Член 11 от Решение № 5/72 разпорежда, че държавите-членки и Република Турция си съдействат чрез съответните митнически администрации за проверка на истинността и редовността на сертификатите, „за да се осигури правилно прилагане на разпоредбите на това решение“. [неофициален превод]

14 Член 12 от Решение № 5/72 предвижда по-нататък:

„[Република] Турция, държавите-членки и Общността вземат мерки за изпълнение на разпоредбите на решението.“ [неофициален превод]

15 Съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 4115/86 методите за административно сътрудничество за осигуряване на по-ниски мита за продуктите, предвидени в член 1, са определени в Решение № 5/72, последно изменено с Решение № 1/78.

2. Правна уредба, в сила по време на заключителната фаза

16 Решение № 1/95 урежда подробно прилагането на заключителната фаза на Митническия съюз. Член 29 от него предвижда:

„Взаимопомощта между административните органи на договарящите страни в митническата област се урежда с разпоредбите на приложение 7, което по отношение на Общността покрива въпроси, които са от компетентността на Общността.“ [неофициален превод]

- 17 Член 2, параграф 1 от приложение 7 към Решение № 1/95, което приложение се отнася до взаимопомощта в митническата област, разпорежда:

„Договарящите страни си сътрудничат в съответните сфери на компетентност [...], за да осигурят правилното прилагане на митническото законодателство, по-специално като предотвратяват, разкриват и разследват нарушения на това законодателство.“ [неофициален превод]

- 18 Член 3, параграф 6 от Решение № 1/95 предвижда, че Комитетът за митническо сътрудничество определя методите за административно сътрудничество.

- 19 Член 5, параграф 2 от Решение № 1/96 на Комитета за митническо сътрудничество от 20 май 1996 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Решение № 1/95 (ОВ L 200, стр. 14) предвижда, че утвърждаването на документа, необходим за свободно движение на съответните стоки, поражда задължение за плащане на вносно мито. Съгласно член 6 от това решение преференциалното третиране на внасяните от Турция селскостопански продукти е обвързано с издаването на удостоверителен документ, под формата на сертификат A.TR.1. Приложение I съдържа образец на този сертификат, но съгласно член 7, параграф 1 от посоченото решение формулярите, предвидени в Решение № 5/72, могат да се използват до 30 юни 1997 г.

- 20 Член 15 от Решение № 1/96 предвижда следното:

„За осигуряване на правилното прилагане на разпоредбите на това решение държавите-членки и [Република] Турция си сътрудничат чрез съответните митнически администрации и в рамките на взаимопомощта, предвидена в член 29 и в приложение 7 към основното решение, във връзка с проверката на истинността и редовността на сертификатите.“ [неофициален превод]

21 Член 13, параграф 2 от Решение № 1/96 определя:

„[...] Клетка 12 от извлечението трябва да съдържа регистрационния номер, датата, службата и страната на издаване на първоначалния сертификат [...]“
[неофициален превод]

22 Приложение II, точка II, параграф 12 от Решение №1/96 предвижда, че означенията в клетка 12 от сертификата за движение А.TR.1 се попълват от компетентния орган.

23 Накрая, член 4 от Решение № 1/96 гласи:

„Без да се засягат разпоредбите, свързани със свободното движение, предвидени в основното решение, Митническият кодекс на Общността и разпоредбите за прилагането му, приложими на митническата територия на Общността, и турският митнически кодекс и разпоредбите за прилагането му, приложими на митническата територия на [Република] Турция, се прилагат към търговията със стоки между двете страни на Митническия съюз при условията, предвидени в настоящото решение.“ [неофициален превод]

Б — Митническо законодателство

1. Правна уредба, свързана с опрощаването на митни сборове

24 По отношение на възможността за опрощаване на вносни мита, член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“) определя следното:

„[...] или опрощаване на вносни [...] сборове се извършва и в случаи [...], които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. [...]“

- 25 Член 905 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент за прилагане на МКО“) предвижда в параграф 1 следните разпоредби:

„1. Когато решаващият митнически орган, пред който е представена молба за възстановяване или опрощаване съгласно член 239, параграф 2 от [МКО], не е в състояние да отсъди въз основа на член 899, но молбата е придружена от доказателства, които могат да представляват особено положение, произтичащо от обстоятелства, при които заинтересованото лице не може да се обвини в опит за заблуда или явна небрежност, държавата-членка, към която спада органът, препраща случая до Комисията, за да се реши по процедурата, установена в членове 906—909 [...]“

- 26 Член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО разпорежда:

„Не се възстановяват [да се чете: не се възстановяват или опрощават] вносните мита, когато единствените основания, на които се разчита в молбата за възстановяване или опрощаване, са в зависимост от случая:

[...]

- в) представяне, с цел да се получи преференциално третиране на стоките, обявени за редовен внос, на документи, които впоследствие се установява, че са подправени, фалшифицирани или невалидни за горната цел, дори когато тези документи са били представени непредумишлено.“

27 Член 236 от МКО предвижда:

„1. Възстановяване на вноските или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Опрощаване на вноските и износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет техният размер не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато фактите, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на размера на недължими сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

[...] “

28 Член 220, параграф 2, буква б) от МКО предвижда, че последващо вземане под отчет не се допуска, когато размерът на дължимите сборове не е бил взет под отчет в резултат на грешка от страна на митническите органи, която не е било възможно да бъде открита от задълженото лице, ако то е действало добросъвестно и е спазило всички разпоредби на действащото законодателство, свързани с митническото деклариране.

2. Правна уредба, свързана с правилата за произход

29 Член 20 от МКО предвижда по-специално:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите сборове се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

2. Другите мерки, установени от общностни разпоредби за специфични области, свързани с търговията със стоки, се прилагат, ако е уместно, в съответствие с тарифното класиране на стоките.

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

[...]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;“.

30 Член 27, буква а) от МКО предвижда следното:

„Правилата за придобиване на преференциален произход на стоките определят условията за придобиване на произход на стоките с цел ползване от мерките, посочени в член 20, параграф 3, букви г) или д). Тези правила:

а) по отношение на стоките, които са предмет на споразуменията, посочени в член 20, параграф 3, буква г), са определени в тези споразумения.“

31 В редакцията си, приложима към настоящия спор, Регламентът за прилагане на МКО (член 93, изменен и номериран член 92 от Регламент (ЕО) № 3254/94 на Комисията от 19 декември 1994 година (ОВ L 346, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 6, стр. 233), наричан по-нататък „член 93 от Регламента за прилагане на МКО“) гласи:

„1. Държавите бенефициери се задължават да известят Комисията за имената и адресите на правителствените власти на тяхна територия, които са упълномощени да издават сертификати за произход под формата на формуляр А, като предоставят и образци от гербовите им марки [да се чете: печатите, използвани от тези власти]. Комисията предоставя тази информация на митническите власти на държавите-членки.

2. Държавите бенефициери се задължават да известят Комисията и за имената и адресите на правителствените власти, упълномощени да издават сертификати за истинност по реда на член 86, като предоставят и образци от гербовите им марки [да се чете: печатите им]. Комисията предоставя тази информация на митническите власти на държавите-членки.

3. Комисията обнародва в *Официален вестник на Европейските общности* (серия C) датата, на която новите държави бенефициери по смисъла на член 97 са изпълнили задълженията си по параграфи 1 и 2.“

В — Правна уредба, свързана с поверителността на някои документи

32 Член 8, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF) (ОВ L 136, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 129), предвижда следното:

„Поверителност и защита на данните

1. Информацията, получена в хода на външните разследвания, в каквато и форма да е тя, е защитена от съответните разпоредби.“

33 Член 9, параграф 2 от същия регламент гласи:

„Доклад при разследването и действия след разследването

[...]

2. При изготвяне на такива доклади трябва да се отчитат и процедурните изисквания, установени в националните законодателства на засегнатите държави-членки. Докладите, изготвени на тази основа, представляват допустимите [да се чете: допустими] доказателства в административното и наказателното [да се чете: съдебното] производство на държавите-членки, където използването на тези доказателства е признато за необходимо и по същия начин и условия, допустими при административните доклади [да се чете: е признато за необходимо, по същия начин и при същите условия, които важат за административните доклади], изготвени от инспектори на националната администрация. Тези доклади са предмет на оценка по същите правила, приложими за административните доклади, изготвени от инспектори от националната администрация и имат идентична стойност на тях.“

34 Член 8, параграф 1 от Регламент (Евратом, ЕО) № 2185/96 на Съвета от 11 ноември 1996 година относно контрола и проверките на място, извършвани от Комисията с оглед защита на финансовите интереси на Европейските общности срещу измами и други нередности (ОВ L 292, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 24) гласи:

„1. Информацията, съобщена или получена под каквато и да е форма по силата на настоящия регламент, е обект на професионална тайна и се ползва от защитата, осигурена за подобна информация от националното законодателство на държавата-членка, която я е получила, както и от съответните разпоредби, приложими за институциите на Общността.“

35 Член 4 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76), гласи:

„Изключения

1. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на:

а) обществения интерес по отношение на:

— обществената сигурност,

— отбраната и военните въпроси,

— международните отношения,

— финансовата, валутната или икономическата политика на Общността или на държава-членка;

б) частния живот и личната неприкосновеност, и по-специално в съответствие със законодателството на Общността относно защитата на личните данни.

2. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на:

— търговските интереси на физическо или юридическо лице, включително по отношение на интелектуалната собственост,

- съдебните процедури и правни становища,

- целите на дейности по инспектиране, разследване и одит,

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.“

Обстоятелства в основата на спора

A — Внос, предмет на спора

- ³⁶ Жалбоподателят CAS SpA е дружество, учредено по италианското право, дъщерно дружество на дружеството Steinhauser GmbH (наричано по-нататък „Steinhauser“), което притежава 95,1 % от първото и е установено в Ravensburg (Германия). Основната дейност на жалбоподателя се състои в преработване на внесен концентрат от плодов сок, като наред с това той е вносител на тези продукти в Италия. Стопанските отношения с чуждестранните доставчици се поддържат главно от дружество Steinhauser.
- ³⁷ Между 5 април 1995 г. и 20 ноември 1997 г. жалбоподателят внася и пуска в свободно обращение в Общността концентрат от ябълков сок и крушов сок, декларирани като продукти от Турция и с произход от Турция. Вносът в Общността на този вид продукти е осъществен чрез сертификати A.TR.1, така че тези продукти са ползвали освобождаването от мита, предвидено в Споразумението за асоцииране и Допълнителния протокол.

- 38 Съгласно член 29 от Решение № 1/95 митническата служба в Равена (Италия) извършва последваща документална проверка относно истинността на сертификат А.TR.1 D 141591, представен от жалбоподателя при една от вносните операции, осъществени в периода от 5 април 1995 г. до 20 ноември 1997 г. Съгласно приложимите в тази област разпоредби искането за проверка на истинността на посочения сертификат е отправено до турските власти.
- 39 С писмо от 15 май 1998 г. турските власти уведомяват митническата служба в Равена, че извършената проверка е показала, че въпросният сертификат не е истински, тъй като не е издаден от турските митнически органи. Освен това те обявяват, че ще бъдат извършени и други проверки.
- 40 В резултат на това италианските власти извършват последваща проверка на 103 сертификата А.TR.1, представени от жалбоподателя при различни вносни операции.
- 41 С писмо от 10 юли 1998 г. Постоянното представителство на Република Турция към Европейския съюз (наричано по-нататък „Постоянното представителство на Турция“) уведомява Комисията, че 22 представени от жалбоподателя сертификата А.TR.1, изброени в приложението към това писмо и засягащи износа на турското дружество Akman към Италия, са подправени (false). С писмо от 20 юли 1998 г. Комисията изпраща това писмо на италианските митнически органи.
- 42 Между 12 и 15 октомври 1998 г., както и на 30 ноември и на 2 декември 1998 г., Отделът за координиране на борбата с измамите към Комисията (UCLAF), предшественик на OLAF) предприема проверка в Турция.

- 43 С писмо от 8 март 1999 г. Постоянното представителство на Турция уведомява митническата служба в Равена, че 32 сертификата А.ТR.1, представени от жалбоподателя (наричани по-нататък „спорните сертификати“), включително 18 сертификата, изброени в приложението към писмото от 10 юли 1998 г., не са нито издадени, нито потвърдени от турските власти. Въпросните сертификати са посочени в приложението към това писмо.
- 44 Италианските митнически органи приемат, че от цялата кореспонденция, разменена между тях, Комисията, UCLAF и турските власти, е видно, че последните смятат, че 48 сертификата А.ТR.1, в това число и спорните сертификати, които са свързани с износ към Италия, извършен от жалбоподателя чрез турското дружество Акман, са или подправени, или нередовни.
- 45 В конкретния случай спорните 32 сертификата (съответстващи на митни сборове на обща стойност 3 296 190 371 LIT (италиански лири), или 1 702 340,25 EUR) се считат за подправени, тъй като не са нито издадени, нито потвърдени от турските митнически служби. От друга страна, за 16 други сертификата (съответстващи на митни сборове на обща стойност 1 904 763 758 LIT, или 983 728,38 EUR) се счита, че са недействителни, тъй като независимо, че са издадени от турските митнически власти, стоките, до които се отнасят, не са с произход от Турция.
- 46 Доколкото всичките 48 сертификата са квалифицирани или като подправени, или като недействителни, стоките, до които те се отнасят, не могат да ползват предоставеното във връзка с вноса на турски селскостопански продукти преференциално третиране.
- 47 В резултат на това италианската митническа администрация иска жалбоподателят да заплати дължимите митни сборове на обща стойност 5 200 954 129 LIT, или 2 686 068,63 EUR.

Б — Наказателно и административно производство пред италианските органи и органите на Общността

- 48 С писмо от 28 март 2000 г., като се позовава на член 220, параграф 2, буква б) и на членове 236 и 239 от МКО, жалбоподателят отправя до митническата служба в Равена искане да не се пристъпва към последващо вземане под отчет и възстановяване на поисканото вносно мито. В подкрепа на искането си жалбоподателят се позовава на своята добросъвестност, на грешки, които не могат да бъдат открити от него и са допуснати от страна на компетентните органи, както и на техни нарушения.
- 49 С писмо от 15 май 2000 г. италианските митнически власти уведомяват прокуратурата в Равена относно фактите, свързани с осъществения от жалбоподателя внос чрез фалшифицирани сертификати. След като се запознава с тези факти, прокуратурата в Равена предприема разследване.
- 50 С Решение от 20 декември 2000 г. Tribunale civile e penale [Граждански и наказателен съд] в Равена прекратява наказателното производство, образувано срещу управителя на жалбоподателя, г-н В. Steinhäuser, като приема, че предявените срещу него обвинения са недоказани.
- 51 С писмо от 30 ноември 2001 г., получено от Комисията на 12 декември 2001 г., Италианската република иска от Комисията да вземе решение относно това дали е обосновано да не се пристъпва към последващо вземане под отчет на вноските мита, както жалбоподателят иска на основание член 220, параграф 2, буква б) от МКО, или да се предостави възстановяване на тези мита съгласно член 239 от МКО.
- 52 Съгласно членове 871 и 905 от Регламента за прилагане на МКО жалбоподателят посочва, че се е запознал с преписката, изпратена на Комисията от

италианските власти. По-нататък жалбоподателят съобщава своето становище и забележки, които са изпратени на Комисията от италианските власти в приложение към тяхното писмо от 30 ноември 2001 г.

- 53 С писмо от 3 юни 2002 г. Комисията иска определена допълнителна информация от италианските власти, които отговарят с писмо от 7 юни 2002 г.
- 54 С писмо от 25 юли 2002 г. Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да отхвърли неговото искане. Преди да вземе окончателно решение, Комисията обаче кани жалбоподателя да представи своето евентуално становище и му предоставя достъп до преписката, за да се запознае с документите, които нямат поверителен характер.
- 55 На 6 август 2002 г. представителите на жалбоподателя се запознават с административната преписка в помещенията на Комисията. Освен това те подписват декларация, която потвърждава, че им е бил предоставен достъп до документите, посочени в приложение към нея.
- 56 С писмо от 15 август 2002 г. жалбоподателят представя на Комисията своето становище. В него по-специално той поддържа своята позиция, според която компетентните митнически органи са допуснали фактически грешки, които не биха могли да бъдат открити от него, грешки, които той приравнява на нарушения, които могат да породят особено положение по смисъла на член 239 от МКО.
- 57 На 18 октомври 2002 г. Комисията приема Решение REC 10/01 (наричано по-нататък „обжалваното решение“), за което жалбоподателят е уведомен на 21 ноември 2002 г.

- 58 На първо място Комисията заключава, че е обосновано вносите мита — предмет на искането, да бъдат взети под отчет.
- 59 На второ място Комисията все пак заключава, че е обосновано да се пристъпи към възстановяване на вносите мита за частта от искането, свързана с 16 недействителни сертификата, доколкото по отношение на тях жалбоподателят се е намирал в особено положение по смисъла на член 239 от МКО.
- 60 На трето място, що се отнася до спорните 32 сертификата, Комисията от друга страна заключава, че обстоятелствата, на които се позовава жалбоподателят, не могат да породят особено положение по смисъла на член 239 от МКО. В резултат на това в член 2 от обжалваното решение Комисията решава, че не е обосновано да се пристъпва към възстановяване на съответните вносни мита, възлизащи на 1 702 340,25 EUR.
- 61 Накрая, с писмо от 20 юни 2003 г. жалбоподателят отправя до Комисията искане за достъп до други документи от преписката. С писмо от 10 юли 2003 г. Комисията уважава това искане. Жалбоподателят обаче не извършва нова справка с преписката.

В — Сертификат D 437214

- 62 С писмо от 17 декември 2002 г. жалбоподателят посочва на Комисията, че включеният в спорните сертификати сертификат A.TR.1 D°437214 не е квалифициран от турските власти като подправен, а само като недействителен. Комисията изпраща това писмо на италианските митнически органи на 6 януари 2003 г.

- 63 Като препращат към писмото на турските митнически органи от 8 март 1999 г., както и към писмо на UCLAF от 6 май 1999 г., с писмо от 24 януари 2003 г. италианските митнически органи изтъкват, че този сертификат е подправен.
- 64 С писмо от 4 март 2003 г. Комисията кани италианските митнически органи да уведомят жалбоподателя за резултата от разследването във връзка със сертификата A.TR.1 D 437214. С писмо от 18 март 2003 г. до жалбоподателя италианската митническа администрация потвърждава, че този сертификат е подправен, тъй като не е издаден от турските власти.

Производство и искания на страните

- 65 На 29 януари 2003 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.
- 66 Въз основа на доклада на съдията докладчик се решава да започне устната фаза на производството. Във връзка с процесуално-организационните действия страните са приканени да представят определени документи и да отговорят на някои въпроси, поставени писмено от Първоинстанционния съд. Страните се съобразяват с тези искания.
- 67 Устните изявления на страните и отговорите им на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд, са изслушани в заседанието, проведено на 15 ноември 2005 г.

68 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

- да отмени член 2 от обжалваното решение,

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

69 Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата,

- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

70 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава на три правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на правото на защита, на второ място, от нарушение на член 239 от МКО и на трето място, от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

А — По първото правно основание, изведено от нарушение на правото на защита

1. Доводи на страните

- 71 Жалбоподателят твърди, че при административната процедура е било нарушено неговото право на защита. По същество той поддържа, че независимо от предоставения му достъп до преписката, съдържаща доказателствата, върху които Комисията е основала обжалваното решение, при все това не е имал достъп до документи, които са били от решаващо значение за направената от Комисията обща преценка на положението. Освен това някои от документите, които е могъл да разгледа, са се оказали непълни. На последно място, разглеждането на преписката не му е позволило да разграничи документите, считани за поверителни, от тези, които не са такива, нито да установи използваните за тази цел критерии.
- 72 На първо място жалбоподателят твърди, че не са му били предоставени следните доказателства по преписката: 1) пълните доклади от мисиите на UCLAF в Турция; 2) цялата кореспонденция, разменена между UCLAF и Комисията, от една страна, и Постоянното представителство на Турция и компетентните власти в Турция, от друга; 3) цялата кореспонденция между Комисията и/или UCLAF и националните митнически власти, и по-специално италианските митнически органи, и 4) протоколите от заседанията на Комитета за митническо сътрудничество относно сертификатите A.TR.1, признати за нередовни или подправени при износа на концентрат от плодосок и други стоки с произход от Турция.
- 73 В своята писмена реплика жалбоподателят освен това изтъква, че не е могъл да получи информация за мисията на UCLAF в Турция през октомври 1998 г., на която Комисията се позовава в съображение 32 от обжалваното решение. Според жалбоподателя от справката с преписката било видно само, че на 13 и 14 октомври 1998 г. се е състояла среща между UCLAF и Постоянното представителство на Турция, която е била отбелязана в писмо на UCLAF от

21 октомври 1998 г. Жалбоподателят твърди, че не се е запознал и с писмата на UCLAF от 1 декември и 9 декември 1998 г., изпратени до Постоянното представителство на Турция и посочени от Комисията в нейната писмена защита.

74 Жалбоподателят твърди, че посочените от него документи били не само евентуално, а напротив, пряко и много тясно свързани с въпроса дали спорните сертификати са действително подправени или просто нередовни.

75 На второ място жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който фактът, че неговият представител е подписал декларация в удостоверение на това, че се е запознал с всички свързани с делото документи, потвърждавал, че жалбоподателят наистина е имал достъп до всички доказателства от преписката. Във връзка с това жалбоподателят твърди, че въпросната декларация била стандартен формуляр и че страната, която прави справка с документите, без да е запозната с всички документи от преписката, не може в крайна сметка да се счита за удовлетворена. Така жалбоподателят твърди, че е узнал за посочената декларация, съдържаща списъка с документи REC 10/01 и приложена към писмената защита на Комисията, едва когато се е запознал с това приложение.

76 На трето място жалбоподателят твърди, че някои от документите, до които е имал достъп, са били непълни и следователно той не е имал достъп до всички документи, приложени към посочената декларация. Във връзка с това жалбоподателят отхвърля твърдението на Комисията, според което той е имал възможност да се запознае с всички доклади от мисиите на UCLAF в Турция, и твърди, че могъл да се запознае единствено с документите, свързани с докладите от мисиите от 9 и 23 декември 1998 г., състоящи се от две или три страници.

77 На четвърто място в своята писмена реплика жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който във всеки случай той нямал право на достъп до определени документи, сред които докладите от мисиите на UCLAF, тъй като

те били поверителни. Жалбоподателят твърди не само че тези документи не били поверителни, доколкото тяхната поверителност впрочем не била доказана от Комисията, но още и че е бил предоставян достъп до подобни доклади в сходни производства пред Първоинстанционния съд.

- 78 Липсата на поверителен характер на докладите от разследване произтичала от Регламент № 1073/1999. Според жалбоподателя по смисъла на член 9, параграф 2 от посочения регламент докладите от разследване представлявали допустими доказателства в административното и съдебното производство на държавите-членки, където използването на тези доказателства е признато за необходимо, по същия начин и при същите условия, които важат за административните доклади, изготвени от инспекции на националната администрация, и същото трябвало а fortiori да се прилага и към производствата пред европейските съдебни институции.
- 79 На последно място жалбоподателят твърди, че с писмо от 20 юни 2003 г. и след подаването на настоящата жалба е представил ново искане за достъп до преписката съгласно член 255 ЕО. В резултат на писмения отговор на Комисията от 10 юли 2003 г. обаче той не се запознал с преписката, тъй като Комисията посочила, че жалбоподателят може да направи справка единствено с документите, до които той вече е имал достъп, и по-специално с документите, свързани с докладите от мисиите на UCLAF.
- 80 По същество Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя.
- 81 На първо място тя изтъква, че обжалваното решение се основавало изключително на доказателства, с които жалбоподателят е могъл да се запознае и които се съдържали в предварителното становище на Комисията, изложено в писмото ѝ от 25 юли 2002 г. Освен това Комисията поддържа, че на 6 август 2002 г. жалбоподателят е имал достъп до преписката, послужила за

основа при приемането на обжалваното решение, и че той изрично, чрез писмено потвърждение, е признал, че е могъл да се запознае с всички документи, които са в пряка или косвена връзка с преписката. Комисията твърди, че списъкът с документите, до които жалбоподателят е имал достъп, включвал докладите от мисиите на UCLAF, богата кореспонденция между UCLAF и различни турски власти, както и писмата, разменени между Комисията и/или UCLAF и националните митнически органи.

82 В своята писмена дуплика Комисията оспорва твърдението на жалбоподателя, според което преписката, с която се е запознал на 6 август 2002 г., не съдържа докладите от мисиите на UCLAF, а само документи, свързани с тези доклади. Комисията твърди, че въпросните документи всъщност били изготвените от UCLAF оригинални кратки доклади от 9 декември 1998 г. (№ 8279) и 23 декември 1998 г. (№ 8673), а не обикновени резюмета.

83 На второ място Комисията напомня, че не съществувало изискване Комисията по своя инициатива да предоставя достъп до всички контекстуални документи, които имат само евентуална връзка с конкретния случай, а напротив, когато е необходимо, заинтересованото лице трябвало да поиска достъп до тези документи съгласно член 255 ЕО.

84 В конкретния случай документите, с които жалбоподателят не е могъл да се запознае, били контекстуални. Комисията обаче подчертава, че новото искане за запознаване с преписката, направено от жалбоподателя на 20 юни 2003 г., тоест след приемането на оспорваното решение, и одобрено с писмо от 10 юли 2003 г., не може да има правни последици. Всъщност не само, че жалбоподателят не е довел докрай това искане, но във всеки случай искане, направено след приключване на административна процедура и докато делото е висящо, не би могло а priori да засяга процесуалните права, възникнали по време на административна процедура, предхождаща това искане.

- 85 На трето място Комисията поддържа, че във всеки случай разглежданите документи не били обхванати от правото на достъп до преписката, тъй като били поверителни. Във връзка с това Комисията напомня, че правото на достъп до преписката не включвало достъп до поверителни документи като докладите на UCLAF или на OLAF, кореспонденцията между Комисията и трети държави и протоколите от събранията, на които са присъствали трети държави, както и разменените между Комисията и държавите-членки писма.
- 86 Освен това Комисията оспорва релевантността на изложеното от жалбоподателя тълкуване на член 9, параграф 2 от Регламент № 1073/1999. Според Комисията тази разпоредба се отнасяла до окончателния доклад, изготвен от UCLAF съгласно член 9, параграф 1 от регламента, докато член 8 от последния се отнасял до поверителността и защитата на данните в изготвените от OLAF документи.

2. Съображения на Първоинстанционния съд

- 87 Като начало следва да се напомни, че в рамките на процедурата по опрощаване на вносни мита трябва да се осигури спазването на правото на изслушване, поспециално предвид правото на преценка, с което Комисията разполага, когато приема решение за прилагане на общата клауза за справедливост, предвидена в член 239 от МКО (Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2001 г. по дело *Kaufring* и др./Комисия, наречено „Турски телевизори“, T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 и T-147/99, *Recueil*, стр. II-1337, точка 152 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 2003 г. по дело *Bonn Fleisch Ex- und Import*/Комисия, T-329/00, *Recueil*, стр. II-287, точка 45).
- 88 Трябва да се отбележи също, че в тази област принципът за спазване на правото на защита предполага единствено заинтересованото лице да може

ефективно да изложи своята гледна точка по доказателствата, включително по документите, които Комисията е използвала срещу него, за да обоснове своето решение. При това положение този принцип не изисква Комисията по своя инициатива да предоставя достъп до всички документи, които имат евентуална връзка със случая, с който е сезирана в рамките на искане за опрощаване. Ако заинтересованото лице счита, че такива документи са необходими, за да докаже наличието на особено положение и/или липса на груба небрежност или недобросъвестно поведение от негова страна, то следва да поиска достъп до тези документи съгласно разпоредбите, приети от институциите въз основа на член 255 ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2002 г. по дело Нурег/Комисия, T-205/99, Recueil, стр. II-3141, точка 63 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия, посочено по-горе, точка 46).

89 По-нататък следва да се напомни, че що се отнася до административната процедура, свързана с опрощаване на мита, Първоинстанционният съд ясно уточнява, че по искане на заинтересованата страна ответникът е длъжен да даде достъп до всички свързани с обжалваното решение административни документи, които не са поверителни. Следователно при липса на такова искане автоматичен достъп до документите, с които разполага Комисията, няма (Решение на Първоинстанционния съд от 19 февруари 1998 г. по дело Euskeler & Malt/Комисия, T-42/96, Recueil, стр. II-401, точка 81; Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 1998 г. по дело Primex Produkte Import-Export и др./Комисия, T-50/96, Recueil, стр. II-3773, точка 64 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия, посочено по-горе, точка 46).

90 Правното основание, изведено от нарушение на правото на защита, следва да бъде разгледано в светлината на тези принципи.

91 На първо място се налага изводът, че в жалбата си жалбоподателят изрично признава, че е имал достъп до всички документи, които Комисията е използвала за основа на своето решение. Той обаче не е имал достъп до документи от решаващо значение за направената от Комисията обща оценка на положението. В това отношение той твърди, че представените му при достъпа до преписката документи са непълни. Така жалбоподателят твърди, че не е могъл да се запознае с двата доклада от мисията на UCLAF от 9 и 23 декември

1998 г. в тяхната цялост, а само с „доклади, свързани с докладите от мисиите“. По същия начин той твърди, че не е могъл да се запознае с протокола от организираната от Общността мисия през месец октомври 1998 г., посочена в съображение 32 от обжалваното решение, както и с писмата на UCLAF от 1 и 9 декември 1998 г., изпратени на Постоянното представителство на Турция и посочени от Комисията в нейната писмена защита.

92 В това отношение следва да се установи, че документите, които жалбоподателят посочва, не са изрично упоменати в обжалваното решение. Това не означава, че обжалваното решение не може да се основава на някои от тези документи. Не може обаче да се приеме същото за всички документи, съставляващи обширната кореспонденция, на която жалбоподателят се позовава. Следователно тези документи, или поне що се отнася до определена част от тях, просто имат връзка с обстоятелствата, при които се развива делото.

93 По-специално, не може да се допусне, и нито един елемент на обжалваното решение не дава основание да се предполага, че протоколите от заседанията на Комитета за митническо сътрудничество относно сертификатите А.Т.Р.1, признати за нередовни или подправени при износа на концентрат от плодов сок и други стоки с произход от Турция, са послужили за основа на обжалваното решение. Същото заключение се налага по отношение на становище на митническата служба в Равена от 12 юни 1998 г., отбелязано от Комисията в нейната писмена защита, с което жалбоподателят твърди, че не е могъл да се запознае.

94 Във всеки случай, когато не са съобщени документи, на които обжалваното решение не се основава, възможната липса на съобщаване е без значение, като се има предвид, че такива документи не могат по никакъв начин да влияят върху обжалваното решение. Следователно, доколкото настоящото правно основание засяга факта, че не са съобщени такива документи, то следва да се отхвърли като неотнормимо.

- 95 Това обаче не важи за липсата на съобщаване на документи, на които Комисията е основала обжалваното решение.
- 96 При разглеждането на тези документи трябва да се напомни, че в дадения случай с писмо от 25 юли 2002 г. Комисията уведомява жалбоподателя за своя предварителен анализ, според който не са изпълнени условията за допускане на опрощаване на вносни мита. Следователно е безспорно, че с това писмо на Комисията, преди приемане на обжалваното решение, на жалбоподателя е дадена възможност да изрази становище и да изложи своята гледна точка относно фактите, които според Комисията обосновават отхвърлянето на искането за опрощаване.
- 97 Впрочем жалбоподателят не оспорва тази извод, но изтъква, че е бил нарушен принципът за спазване на правото на защита, доколкото е отказан достъп до някои документи, на които Комисията е основала своето решение, или поне доколкото тези документи са били непълни.
- 98 Налага се изводът обаче, че вследствие писмото на Комисията от 25 юли 2002 г. представителят на жалбоподателя се запознава с преписката, свързана с обжалваното решение, в помещенията на Комисията на 6 август 2002 г. При запознаването с преписката този представител подписва писмена декларация, в която ясно потвърждава, че е имал достъп до всички документи, имащи пряка и косвена връзка със спорната преписка. Освен това към тази декларация е приложен списък, изброяващ всички документи, до които посоченият представител е имал достъп.
- 99 Следва обаче да се отбележи, че този списък посочва докладите от мисията на UCLAF от 9 и 23 декември 1998 г., съответно с номера 8279 и 8673. В отговор на писмен въпрос от Първоинстанционния съд Комисията представя два доклада със същите номера. В съдебното заседание Комисията уведомява

Първоинстанционния съд, че тези доклади действително съответстват на пълните кратки доклади, от една страна, от 9 декември 1998 г. относно мисията, проведена от 12 до 15 октомври 1998 г. (№ 8279), и от друга страна, от 23 декември 1998 г. относно мисията по разследване, проведена от 30 ноември до 2 декември 1998 г. (№ 8673), и че за тези две мисии на UCLAF не е изготвян никакъв друг доклад. Първоинстанционният съд счита, че съответствието между номерата, които фигурират на първата страница на доклада, и номерата, които са посочени в списъка, приложен към декларацията на представителя на жалбоподателя, с дата 6 август 2002 г., доказва, че противно на това, което твърди, жалбоподателят е имал достъп до докладите от мисията. Що се отнася до искането на жалбоподателя за достъп до протокола от мисията, организирана от Общността през месец октомври 1998 г., достатъчно е да се установи, че такъв протокол не съществува. Всъщност, от една страна, както Комисията уточнява в хода на съдебното заседание, доклад № 8279 е единственият доклад, който е изготвен за мисията, проведена от 12 до 15 октомври 1998 г., и от друга страна, в обжалваното решение такъв протокол не се споменава.

100 След това, що се отнася до посочените от жалбоподателя писма на UCLAF от 1 декември и 9 декември 1998 г., следва да се посочи, от една страна, че списъкът от 6 август 2002 г., изброяващ документите, до които той е имал достъп, споменава писмото на UCLAF № 8281 от 9 декември 1998 г., изпратено до Постоянното представителство на Турция. При това положение следва да се приеме за установено, че жалбоподателят наистина е имал достъп до този документ. От друга страна, що се отнася до писмото от 1 декември 1998 г., в отговор на писмен въпрос, поставен от Първоинстанционния съд, Комисията уточнява, че такава писмо не съществува и че споменаването в нейната писмена защита на писмо на UCLAF от 1 декември 1998 г. е грешка. В това отношение следва да се посочи, че това уточнение се потвърждава от списъка от 6 август 2002 г., който споменава само едно писмо с дата 1 декември 1998 г., а именно писмо от турското министерство на правосъдието, изпратено на UCLAF.

101 Що се отнася до кореспонденцията между Комисията и UCLAF, от една страна, и турските власти и националните митнически органи на държавите-членки, от друга страна, достатъчно е да се посочи, че няма доказателства, навеждащи на предположение, че Комисията е основала обжалваното решение на документи, различни от съдържащите се в преписката, до която жалбоподателят е имал достъп при справка на 6 август 2002 г.

102 По време на административната процедура жалбоподателят не е представил никакво искане за достъп до други документи от преписката. Що се отнася до искането за достъп, направено от жалбоподателя след приемането на обжалваното решение и подаването на настоящата жалба, се налага изводът, че то не е релевантно при преценката на възможно накърняване на правото на защита на жалбоподателя в административната процедура и не може да засегне законосъобразността на това решение. Във всеки случай следва да се посочи, че с писмо от 10 юли 2003 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че има право да се запознае с въпросните документи, съгласно искането, направено по силата на член 255 ЕО. Жалбоподателят обаче не предприема действия в отговор на тази покана.

103 Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли.

Б — По второто правно основание, изведено от нарушение на член 239 от МКО

104 Настоящото правно основание се състои от четири части. Първата част се отнася до неправилната квалификация на сертификат за движение А.ТR.1 D 437214. Втората и третата част излагат сериозни нарушения, вменени съответно на турските власти и на Комисията. На последно място, четвъртата част се отнася до липсата на груба небрежност от страна на жалбоподателя и преценката на търговските рискове.

1. *Относно сертификат за движение А.ТR.1 D 437214*

а) *Доводи на страните*

105 Жалбоподателят твърди, че включвайки сертификат А.ТR.1 D 437214 сред сертификатите, квалифицирани като неистински, Комисията е допуснала

грешка в оспорваната част от обжалваното решение. Според жалбоподателя от документите от преписката следвало, че този сертификат трябвало да се счита просто за недействителен и в резултат на това свързаните с него вносни мита трябвало да се възстановят. Редица документи от преписката свидетелствали, че турските власти не били квалифицирали сертификат D 437214 като неистински. Жалбоподателят бил посочил тази грешка на Комисията с писмо от 17 декември 2002 г.

- 106 На първо място жалбоподателят твърди, че единствено писмото на турската митническа администрация (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) от 8 март 1999 г., изпратено до италианската митническа администрация, можело да подкрепи довода, свързан с неистинността на посочения сертификат. Това писмо обаче не уточнявало дали той е нередовен или неистински, а само потвърждавало, че „не е бил издаден и заверен от [турската] митническа служба“ (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 На второ място жалбоподателят поддържа, че това писмо все пак е било опровергано от турските власти, по-специално в писмото на Постоянното представителство на Турция от 22 април 1999 г., в което ясно се посочвало, че въпросният сертификат „не е верен и не е издаден съгласно правилата“ ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), с други думи, че не бил издаден надлежно.
- 108 В писмената си дуплика жалбоподателят отбелязва, че думите „not correct“ ясно сочели, че въпросният сертификат бил нередовен. Допълнението „not issued according to the rules“ давало възможност само за едно тълкуване, а именно, че турският митнически орган е съставил и издал посочения сертификат в нарушение на правилата за произход на стоки от Турция. Тази теза се подкрепяла от изречението „сметено било, че тези документи са били издадени в условията на транзитен режим“ (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), използвано в същото писмо. Следователно турският митнически орган бил признал, че е издал също сертификати за движение на стоки в условията на транзитен режим, тоест за концентрат от ябълков сок от Иран, който не е бил преработен в рамките на режима на активно усъвършенстване в Турция.

- 109 На трето място жалбоподателят подчертава, че писмото от 22 април 1999 г. на Постоянното представителство на Турция, наред със сертификат A.TR.1 D 437214, споменавало два други сертификата за движение на стоки, а именно тези с означения С 982920 и С 982938. Постоянното представителство на Турция приело, че тези сертификати „не са верни и не са били издадени съгласно правилата“ ([were] not correct and were not issued according to the rules), без да прави разлика между тях. Жалбоподателят обаче поискал възстановяване на вносните мита, свързани с тези два сертификата. Италианските митнически власти ги квалифицирали като недействителни и ги включили в тези сертификати, във връзка с които обжалваното решение давало право на възстановяване на мита. Поради това жалбоподателят твърди, че от правна и фактическа гледна точка не виждал никакво основание сертификати D 437214 да се преценява по начин, различен от начина, по който се преценявали сертификати С 982920 и 982938. Противно на това, което твърдяла Комисията, писмото от 22 април 1999 г. не въвеждало никаква изрична поправка в писмото от 8 март 1999 г., доколкото не споменавало изрично това писмо, а посочвало само по-ранна кореспонденция.
- 110 На четвърто място жалбоподателят изтъква, че правилността на неговата теза се потвърждава също и от писмото на Постоянното представителство на Турция от 10 август 1999 г. В точка X на стр. 3 от това писмо отново се потвърждавало, че сертификатите за движение на стоки, посочени в писмото от 22 април 1999 г., в това число и сертификат D 437214, са били издадени при режим на транзит за ябълковия сок, който не е с произход от Турция. Освен това писмото не показвало, че посочените сертификати били неистински или фалшифицирани. Писмото на UCLAF до Постоянното представителство на Турция от 9 декември 1998 г. съдържало същата преценка, квалифицирайки сертификат A.TR.1 D 437214 като „неверен“ (not correct).
- 111 На последно място в писмената си реплика жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който писмото на италианската митническа администрация от 24 март 2003 г. потвърждавало неистинността на въпросния сертификат. Според жалбоподателя италианските власти споменавали само писмото на турската митническа администрация от 8 март 1999 г., без обаче да обсъждат писмото на Постоянното представителство на Турция от 22 април 1999 г., което също било приложено. Освен това, писмо от 18 май 1999 г. на италианското министерство на финансите, приложено към преписката,

вероятно се отнасяло до писмото на Постоянното представителство на Турция от 22 април 1999 г. и до сертификат D 437214, като посочвало, че става дума за нередовен сертификат. Италианските митнически власти дори изпратили ново искане за уточнение до турската митническа администрация по повод квалификацията на сертификат D 437214, като към момента не били получили отговор.

- 112 Най-напред Комисията подчертава, че съгласно приложимата в случая правна уредба в рамките на Споразумението за асоцииране компетентни да установят дали сертификатите от турски произход са истински били турските митнически власти. Поради това Комисията напомня, че в своето Решение по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия, посочено по-горе (точка 77), Първоинстанционният съд постановява, че Комисията може да приеме декларациите на испанските власти, свързани с неистинността на извлечения от сертификати за внос, и че не се налага допълнително проучване от нейна страна в това отношение. Според Комисията, щом тя може да се довери на декларациите на органи на държави-членки относно истинността на такива документи, същото a fortiori се отнасяло и до органите на трета държава, която не е обвързана от Договора за ЕО и от правомощията на Комисията в областта.
- 113 След това Комисията оспорва тълкуването, което жалбоподателят прави на посочените писма, и изтъква, че доколкото въпросният сертификат е бил квалифициран като подправен от турските власти, тя не можело да носи отговорност за каквато и да било грешка.
- 114 Всъщност Комисията изтъква, че писмото от 8 март 1999 г. на турската митническа администрация трябвало да се разбира в смисъл, че въпросният сертификат е счетен за подправен, тъй като не бил издаден от турските митнически власти. Според Комисията обаче турските власти в нито един момент и в нито един документ не били променили становището си от 8 март 1999 г., според което въпросният сертификат за движение на стоки не бил издаден от техните служби.

- 115 На първо място, Комисията твърди, че в писмото си от 22 април 1999 г. Постоянното представителство на Турция не е променило предходното заключение, а именно че сертификатът бил подправен, а само е установило, че той е бил неверен и не е бил издаден съгласно приложимата правна уредба.
- 116 На второ място, фалшифицирането на посочения сертификат било потвърдено от UCLAF с писмо от 6 май 1999 г., както и от централната италианска администрация, отговорна за митниците, с писмо от 18 май 1999 г. — две писма, посочени от италианските митнически власти в писмо от 24 януари 2003 г., изпратено до Комисията. Жалбоподателят бил уведомен за тези заключения с писмо от 18 март 2003 г.
- 117 На трето място, в писма от 7 юни 2002 г. и 10 септември 2003 г. италианските митнически власти също потвърдили пред Комисията, че заключението на турската митническа администрация било, че сертификатът е фалшифициран.
- 118 На четвърто място, Комисията изтъква, че с писмо от 22 август 2003 г., изпратено на италианската митническа администрация, турската митническа администрация още веднъж потвърдила своето становище от 8 март 1999 г. и посочила, че въпросният сертификат бил фалшифициран. По-нататък било уточнено, че компетентният надзорен орган на турската митническа администрация бил разгледал отново това дело и заключил, че въпросният сертификат бил фалшифициран.
- 119 Накрая Комисията настоява, че твърдението на жалбоподателя, според което турската митническа администрация е издала също сертификати за движение на стоки за транзитна търговия, било ирелевантно. Според Комисията жалбоподателят се позовавал на погрешни сертификати за движение на стоки, които не били предмет на настоящото производство. От друга страна,

погрешните сертификати, на които жалбоподателят се позовавал, не били издадени от турските власти за транзитна търговия, а напротив, се отнасяли до стоки от транзитна търговия.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

- 120 Съгласно постоянната съдебна практика правомощията за определяне на произхода на стоките се разпределят между органите в държавата на износа и тези в държавата на вноса така, че произходът се установява от органите в държавата на износа, а контролът върху функционирането на този режим се осигурява посредством сътрудничеството между заинтересованите администрации. Тази система се обосновава от факта, че органите в държавата на износа могат най-добре да проверят пряко фактите, които обуславят произхода (Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело *Faroe Seafood* и др., C-153/94 и C-204/94, *Recueil*, стр. I-2465, точка 19).
- 121 Предвиденият механизъм може да функционира само ако митническата администрация на държавата на вноса признае правомерно взетите решения от органите на държавата на износа (Решение по дело *Faroe Seafood* и др., посочено по-горе, точка 20). Признаването на тези решения от митническите администрации на държавите-членки е необходимо, за да може Общността на свой ред да изисква от органите на други държави, обединени в рамките на режима за свободна търговия, спазването на решенията, взети от митническите власти на държавите-членки, относно произхода на изнасяните от Общността продукти в тези държави (Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело *Les Rapides Savoyards*, 218/83, *Recueil*, стр. 3105, точка 27).
- 122 В дадения случай, за да се определи дали е основателен изводът на Комисията за фалшифициране на сертификат D 437214, е необходимо да се разгледа кореспонденцията между нея, италианските митнически власти и компетентните турски власти. Що се отнася до частта от обжалваното решение, свързана

с фалшифицираните сертификати, трябва да се отбележи, че Комисията се е позовала главно на писмото на турските власти от 8 март 1999 г., изпратено на митническата служба в Равена.

- 123 Към това писмо обаче е приложен списъкът с 32-та сертификата, които турските власти считат за фалшифицирани, сред които е и сертификат D 437214. В това отношение е необходимо да се установи, че използваните от турските власти в това писмо думи, а именно „изброените в приложението сертификати не са верни и не са били издадени и заверени от нашата митническа служба“ (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), ясно показват, че те са стигнали до извода за фалшифициране на изброените сертификати.
- 124 Следва обаче да се приеме, че сравнението между съдържанието на писмото от 8 март 1999 г. и съдържанието на последвалите съобщения от турските власти разкрива двусмисленост на квалификацията на сертификат D 437214. Така писмото на Постоянното представителство на Турция до UCLAF от 22 април 1999 г., съставено на английски език, посочва шест сертификата, сред които и въпросният сертификат, като ги квалифицира като „неверни и неотговарящи на правилата за произход“ (not correct and [...] not issued according to the rules). Според същото това писмо тези шест сертификата са издадени за транзитна търговия.
- 125 Видно е следователно, че разликата между заключенията, изложени в писмото от 8 март 1999 г., и тези от 22 април 1999 г. произтича от тълкуването на израза „not correct [...] and not issued according to the rules“. Дори формулировката „not correct“, възприета в писмата на UCLAF от 9 декември 1998 г., да не решава въпроса дали е налице фалшифициране, това не променя факта, че този израз би могъл да се тълкува в смисъл, че въпросните сертификати не са били фалшифицирани.

- 126 Предвид посочената двусмисленост, от данните, с които разполага Комисията преди приемането на обжалваното решение, не може да се направи несъмнен извод за наличието на фалшифициране или просто на нередовност на сертификат D 437214. Доводите на Комисията, основани на съдържанието на писмата от италианските власти от 24 януари 2003 г. и от 7 юни 2002 г., по никакъв начин не опровергават това заключение.
- 127 На първо място, в писмото от 24 януари 2003 г. се посочват две писма, а именно писмо на UCLAF от 6 май 1999 г. и писмо на централното управление на митниците в Рим от 18 май 1999 г. Трябва обаче да се приеме, че тези две писма се основават на заключенията в писмото на турските власти от 22 април 1999 г. На второ място се оказва, че писмото от 7 юни 2002 г. просто изброява считаните за фалшифицирани сертификати, като по-специално се основава на писмото на турските власти от 8 март 1999 г., без да внася нови елементи. С писмо от 12 ноември 2001 г. обаче жалбоподателят съобщава на Комисията, че от писмото на Постоянното представителство на Турция от 22 април 1999 г. е видно, че сертификат D 437214 трябва да се квалифицира като неверен, а не като фалшифициран.
- 128 От гореизложеното следва, че предвид посочените различия Комисията не би могла основателно да заключи преди приемането на обжалваното решение, че сертификат D 437214 е фалшифициран.
- 129 Следва при това да се отбележи, че по искане на жалбоподателя, направено с писмо от 17 декември 2002 г., тоест след приемането на обжалваното решение, Комисията още веднъж разпитва италианските власти относно квалификацията на въпросния сертификат. Последните считат за необходимо да поискат допълнителни разяснения от турските власти. С писмо от 22 август 2003 г. турските власти не само потвърждават заключенията, изложени в тяхното писмо от 8 март 1999 г., но посочват още, че според техния митнически надзорен орган е налице фалшифициране, като така разсейват всички съмнения, свързани с фалшифицирането на сертификат D 437214.

130 Налага се изводът, че едва след потвърждението, съдържащо се в последното уведомление, доказателствата от административната преписка позволяват на Комисията със сигурност да твърди, че въпросният сертификат е подправен. В резултат на това и предвид горепосочените доказателства, към момента на приемане на обжалваното решение Комисията не може основателно да откаже възстановяването на мита относно стоките, обхванати от сертификат D 437214, а предвид посочените доказателства е трябвало само да спре това възстановяване.

131 Това съображение обаче само по себе си не е достатъчно да доведе до отмяна на обжалваното решение.

132 Всъщност жалбоподателят по дадено дело няма законен интерес от отмяна на съответното решение поради порок във формата му, когато отмяната на това решение може само да доведе до постановяването на ново решение, което по същество е еднакво на отмененото (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 3 декември 2003 г. по дело Audi/СХВП (TDI), T-16/02, Recueil, стр. II-5167, точки 97 и 98 и посочената там съдебна практика). В случая обаче от точка 129 по-горе следва, че сертификат D 437214 трябва да се квалифицира като подправен.

133 При това положение следва да се приеме, че жалбоподателят няма законен интерес от частичната отмяна на обжалваното решение, доколкото тя може да доведе само до постановяването на ново, по същество еднакво решение. Следователно тази част от второто правно основание трябва да се отхвърли като неотнoсима.

2. Относно нарушенията, допуснати от турските власти

134 По същество жалбоподателят изтъква, че турските власти сериозно са нарушили задълженията, възложени им по силата на Споразумението за асоцииране и допълнителните разпоредби към него. Всъщност те не само са прикрили истината, квалифицирайки като подправени спорните 32 сертификата, но също системно са предприемали неправомерни действия, издавайки сертификати за движение за стоки, които не са с произход от Турция. Според жалбоподателя с предвидения в Споразумението за асоцииране преференциален режим се злоупотребявало с цел износ в Европейския съюз на преференциални цени на значителни количества стоки с произход от трети страни, представяни за турски продукти посредством издаване на сертификати за движение на стоки. Много бързото увеличаване на турския внос и износ в периода 1993—1996 г. било доказателство за тази политика. В случая спорните сертификати представлявали истински документи, тъй като били регистрирани и издадени от митническата служба в Mersin (Турция).

135 По същество Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя и изтъква, че цялата жалба се основава на твърдението, според което спорните 32 сертификата не били фалшифицирани, а напротив, били издадени от турските митнически власти в Mersin, които при издаването направили неверни удостоверителни изявления. При все това според Комисията жалбоподателят не бил в състояние да предостави и най-малкото доказателство в подкрепа на този довод, опроверган освен това от ясните и точни изявления на турските власти.

а) Относно образците от печати и подписи

Доводи на страните

136 На първо място жалбоподателят изтъква, че положените върху спорните сертификати печати и подписи доказвали, че те най-вероятно са били издадени и заверени от турските власти.

- 137 Според жалбоподателя централната администрация на турските митници била потвърдила, че е изпратила на Комисията образците от печатите, които били разпространени между всички национални митнически органи в Общността преди 1995 г. В подкрепа на това твърдение жалбоподателят изтъква, че италианското министерство на финансите му е позволило да направи копия на пет документа, с които разполагала също и Комисията, доказващи факта, че турските власти били предали на италианските власти и на Комисията копията от въпросните образци.
- 138 Италианските митнически власти обаче, които впрочем разполагали с копия от оригиналните печати, направили сравнение с печатите и подписите, положени върху спорните сертификати, и при все това ги приели. По-нататък, копията от спорните сертификати, считани за неистински или фалшифицирани, не се различавали от други сертификати, квалифицирани като редовни. Освен това печатите, използвани върху сертификатите или поне върху копията, били отчасти лошо отпечатани и едва четливи. Митничарите в Mersin впрочем потвърдили пред жалбоподателя, че печатите, които използвали били трудно четливи.
- 139 На второ място жалбоподателят твърди, че задължението на турските власти да изпратят на Комисията образците от печатите и подписите, използвани от техните митнически служби за заверка на сертификатите за транспорт на стоки, произтичало както от преференциалния режим, установен с Република Турция, така и от член 93 от Регламента за прилагане на МКО. Обратно на становището на Комисията, член 4 от Решение № 1/96 препращал към член 93 от Регламента на прилагане на МКО и го променял, като употребените в него думи „формуляр А“ трябвало да бъдат заменени с означението „А.Т.Р.1“. Следователно не било необходимо задължението за изпращане на образци изрично да се вписва в решенията на Съвета по асоцииране. Що се отнася до правилата за произход, Комисията погрешно твърдяла, че препращането към Споразумението за асоцииране и към относимите разпоредби на Съвета по асоцииране, направено в член 27, буква а) и член 20, параграф 3, буква г) от МКО, изключвало задължението за предоставяне на посочените образци.

- 140 По нататък задължението за изпращане на образците се отнасяло не само до сертификатите, издадени съгласно опростената процедура, предвидена в член 12, параграф 5 от Решение № 1/96, а било наложено по принцип и стояло в основата на контрола на истинността и редовността на посочените сертификати. Това задължение произтичало също от член 26 от Решение № 1/95, тъй като целяло постепенно усъвършенстване на преференциалния режим за търговията със селскостопански продукти.
- 141 Относно довода на Комисията, според който Република Турция не е член на Общността и следователно било нейно суверенно право да наложи или не такова задължение за изпращане, жалбоподателят изтъква, че има и други суверенни държави, с които изпращането на подписите и печатите е било договорено в рамките на сътрудничеството между администрациите. Като пример жалбоподателят посочва Евро—Средиземноморското споразумение, сключено с държавата Израел на 21 юни 2000 г. (ОВ L 147, стр. 1).
- 142 На последно място жалбоподателят подчертава, че ако във връзка със сертификатите, издадени в приложение на Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ) от 1994 г., задължението за изпращане на Комисията на печатите и подписите на националните митнически власти съществува даже и в рамките на Европейския съюз, с неговия Митнически съюз и общ селскостопански пазар, трябвало а fortiori, въз основа на горепосочените разпоредби, същото да се прилага в отношенията между Общността и Република Турция.
- 143 Преди всичко Комисията твърди, че турските власти не били длъжни да изпращат образците от печатите и подписите, използвани от техните митнически служби. Според Комисията член 93 от Регламента за прилагане на МКО в случая не бил приложим, тъй като, от една страна, той се отнасял единствено до формулярите APR и сертификатите за произход „формуляр А“, свързани само с вноса на стоки с произход от развиващи се страни, и от друга страна, член 20 от МКО не го обявявал за приложим по аналогия в рамките на Споразумението за асоцииране.

- 144 След това Комисията поддържа, че член 28, параграф 4 от Регламент (ЕИО) № 3719/88 от 16 ноември 1988 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти (ОВ L 331, стр. 1), съгласно тълкуването, направено в Решение по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия, посочено по-горе, също не налагал такова задължение за изпращане, тъй като член 1 от посочения регламент ограничавал приложното му поле. Всъщност Митническият съюз и/или Споразумението за асоцииране не били посочени в този регламент, докато решенията на Съвета по асоцииране и/или регламентите на Общността, които ги одобряват, не посочвали, че Регламент № 3719/88 е приложим по аналогия в този контекст.
- 145 Освен това Комисията счита, че аналогията между средиземноморското споразумение, обвързващо Европейския съюз и Израел, не позволява да се направи извод относно приложимостта на член 93 от Регламента за прилагане на МКО. Всъщност изричното съдържание на Споразумението за асоцииране и на решенията на Съвета по асоцииране изключвали възможността за подобен извод.
- 146 По-нататък Комисията счита, че жалбоподателят не отчита факта, че по силата на режима, предвиден в Споразумението за асоцииране, контролът и възможното заключение относно неистинския характер на сертификатите за движение на стоки А.TR.1 били в правомощията на компетентните турски власти, а не в тези на институциите на Общността. Според Комисията обаче турските власти на няколко пъти ясно заявявали, по-специално в посоченото по-горе писмо от 8 март 1999 г., че спорните 32 сертификата не били истински, тъй като били фалшифицирани. При това положение преценката на жалбоподателя, свързана с истинността на спорните сертификати, не била релевантна.
- 147 Накрая, по отношение на твърденията на жалбоподателя, според които печатите били трудно четливи или изхабени, Комисията изтъква, че доколкото жалбоподателят се позовава на копия, от това не следвало непременно, че използваните от турските власти печати върху оригинала са били изхабени или нечетливи. От друга страна, дори и печатите да са били стари или нечетливи, това по никакъв начин не показвало, че въпросните сертификати все пак били издадени от турските власти.

Съображения на Първоинстанционния съд

— Предварителни бележки

¹⁴⁸ Като предварителна бележка трябва да се посочи, че от установената съдебна практика следва, че за да се прецени наличието на нарушения от страна на органи на трети страни и/или на Комисията, които могат да съставляват особено положение по смисъла на член 239 от МКО, във всеки отделен случай трябва да се изследва действителната природа на задълженията, възложени съответно на тези органи и на Комисията по силата на приложимата правна уредба (Решение по дело Нурер/Комисия, посочено по-горе, точка 117).

¹⁴⁹ Във връзка с това е важно да се отбележи, че доводите на жалбоподателя се основават главно на тезата, според която турските власти действително са издали и заверили спорните сертификати. Различните нарушения, в които жалбоподателят упреква турските власти, са признаци, по които може да се съди за основателността на неговата теза. Така жалбоподателят изтъква, че особеното положение, в което се намира, е следствие от всички обстоятелства по случая, и по-специално от тези, свързани с пропуски, за които упреква турските власти.

— По съществуващото на спора

¹⁵⁰ Що се отнася до нарушенията, които се вменяват на турските органи във връзка с печатите и подписите, е важно да се отбележи, че доводите на жалбоподателя, изведени от твърдения оригинален характер на печатите и подписите, положени върху спорните сертификати, не са релевантни. Всъщност заключението за оригиналния или фалшифициран характер на издадените от властите документи е изключително от тяхната компетентност, както е отбелязано в точки 120 и 121 по-горе. В дадения случай обаче турските власти

заклучват, че спорните сертификати са фалшифицирани. При това положение, дори да се допусне, че оригиналните печати, с които разполагат митническите власти в Mersin, са трудно четливи, обстоятелството, че печатите, положени върху спорните сертификати, са също трудно четливи, е без значение. Същият извод се налага по отношение на доводите на жалбоподателя относно сходството между притежаваните от него копия от спорните сертификати и фалшифицираните сертификати.

151 Накрая, следва да се отхвърли също доводът на жалбоподателя, според който фактът, че италианските митнически власти са сравнили спорните сертификати с образците от печатите, с които разполагат, преди да ги приемат, дава възможност да се направи извод относно истинността им. Всъщност от постоянната съдебна практика следва, че по отношение на валидността на сертификатите задълженото лице не може да възлага оправдани правни очаквания на факта на тяхното първоначално приемане от митническите власти на държава-членка, тъй като ролята на тези служби при първото приемане на декларациите изобщо не е пречка за извършването на последващи проверки (вж. Решение по дело Faroe Seafood и др., посочено по-горе, точка 93 и посочената в него съдебна практика).

152 При това положение доводите на жалбоподателя в това отношение не му позволяват да докаже наличието на основания, които могат да представляват особено положение, така че тези доводи следва да бъдат отхвърлени.

б) Относно регистрирането на сертификатите от турските власти

Доводи на страните

153 Жалбоподателят твърди, че истинността на спорните сертификати се потвърждава от факта, че те са били официално регистрирани. В това отношение жалбоподателят изтъква, че митническата служба в Mersin

разполага с регистър, съдържащ регистрационните номера на спорните 32 сертификатите. В подкрепа на това твърдение жалбоподателят заявява, че неговите представители са видели тези регистри в митницата в Mersin и са поискали от турски митнически служител да им предостави копия от тях. Въпреки, че първоначално този служител се съгласил да изпълни искането, по-късно, след като получил заплахи, отказал.

154 Що се отнася до задължението на турските власти да вписват номерата на сертификатите А.TR.1 в митническите регистри, жалбоподателят отхвърля довода на Комисията, според който никакво решение на Съвета по асоцииране не изисквало това. Според жалбоподателя подобно регистриране било вътрешен въпрос на турското законодателство. Необходимостта от това регистриране била толкова очевидна, че не било необходимо никакво решение на Съвета по асоцииране.

155 При все това истинската взаимопомощ предполагала не само регистрирането на сертификатите А.TR.1, но също и тяхното архивиране в Турция. В тази насока жалбоподателят посочва член 7, параграф 2, от приложение 7 към Решение № 1/95, според който исканията за помощ се удовлетворяват съгласно законодателството на запитаната договаряща страна. Тази разпоредба задължавала турските митнически органи да регистрират също издаваните от тях сертификати, вписвайки поне данните, които трябва да бъдат посочени в клетка 12 от А.TR.1. Що се отнася до преференциалните режими, регистрирането на сертификатите, при липса на което би било напълно невъзможно да се предостави информацията относно тяхната истинност и редовност, било определящата основа на сътрудничеството между турската и общностната администрация.

156 По нататък, според жалбоподателя член 8, параграф 1 от Решение № 1/96 предвижда сертификатът за движение на стоки А.TR.1 да се заверява от митническите власти на държавата на износ. Приложение II, точка II, параграф 12 от Решение № 1/96 предвиждало клетка 12 да се попълва от компетентния орган. В конкретния случай клетка 12 от всеки от спорните 32 А.TR.1 съдържа не само печат и подпис, но също и специален регистрационен номер с точна дата, който трябвало да бъде вписан в регистър на компетентния митнически орган.

- 157 Накрая жалбоподателят изтъква, че проучване на спорните 32 сертификата показвало, че те съответствали на използваните към този момент образци (член 10, параграф 2, втора алинея и приложение 1 към Решение № 1/96). В дадения случай в полето долу вляво те посочвали одобрена печатница и съдържали името, адреса, както и нейния отличителен знак под формата на сериен номер, който позволявал тяхното идентифициране. Относно довода на Комисията, според който фалшификаторите биха могли във възможно най-голяма степен да следват номерата на оригиналните сертификати, жалбоподателят заявява, че ставало дума за чисто предположение.
- 158 Комисията отбелязва в самото начало, че нито Споразумението за асоцииране, нито решенията на Съвета по асоцииране предвиждали поддържането на регистри, в които да се вписват митническите сертификати.
- 159 По-нататък, дори да се приемело, че такива регистри съществуват, можело да се предположи, че турските митнически власти били издали 32 сертификата А. TR.1 за други партии, различни от спорните доставки. Следователно било възможно фалшификаторите да направят копия от 32 истински сертификата, които не са свързани със спорните доставки до жалбоподателя, за да ги използват след това за тях.
- 160 Накрая Комисията изтъква, че твърдението на жалбоподателя, според което фалшифицираните сертификати съответстват на използваните образци, било без значение, тъй като тези образци били общоизвестни. Що се отнася до твърдението, според което спорните сертификати съдържали също и името, адреса, характеристиките и серийния номер на одобрената печатница в Турция, Комисията изтъква, че само някои от спорните 32 сертификата съдържали такива означения и е трудно да се определи точно дали тези отпечатани означения действително носят характеристиките на печатниците или става дума само за измислени обозначения. В това отношение Комисията отбелязва, че дори да се допусне, че става дума за обозначения на одобрени печатници, все пак можело да се предположи, че в движение били достатъчно голям брой истински сертификати от одобрени печатници, което давало възможност на фалшификаторите да използват образец или тяхно копие, за да направят фалшификати.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 161 Що се отнася до регистрирането на сертификатите от турските власти, следва да се отбележи, че нито Споразумението за асоцииране, нито разпоредбите за неговото прилагане предвиждат изрично воденето на такива регистри. Все пак приложение II, точка II, параграф 12 от Решение № 1/96 предвижда в клетка 12 от сертификати А.TR.1 да се впише номерът на документа. Освен това член 13 от същото това решение предвижда при разделяне на сертификатите клетка 12 от извлечението да посочва по-специално регистрационния номер на първоначалния сертификат. Следователно е възможно сертификати А.TR.1 да бъдат регистрирани от органите, които ги издават, независимо, че жалбоподателят не привежда никакви доказателства, годни да докажат съществуването на тези регистри.
- 162 Следва обаче да се установи, че дори да се приеме, че номерата, съдържащи се в клетка 12 от спорните сертификати, са вписани в регистрите на турските митнически служби, това не ги прави истински сертификати. Всъщност, както Комисията основателно отбелязва, фалшификаторите биха имали интерес да използват за фалшифицираните сертификати регистрационен номер, съответстващ на редовен сертификат.
- 163 Жалбоподателят обаче не представя никакво доказателство, което да установи, че отбелязаните в тези регистри номера отговарят на спорните сертификати. Той твърди само, че неговите представители са установили съществуването на такива регистри и предлага да се прибягне до техните показания.
- 164 Следователно доводите на жалбоподателя са ирелевантни и трябва да бъдат отхвърлени.

в) Относно съдействието на турските митнически власти

Доводи на страните

165 Според жалбоподателя без съдействието на турските митнически органи било невъзможно да се получи сертификат A.TR.1, придружаващ въпросните стоки. Всъщност приложимото законодателство до голяма степен предотвратявало риска от неправомерно използване на сертификати A.TR.1, които не само се заверявали от митническите органи на държавата на износ със съответна регистрация, но били също обект на проверка на стоките, с които са свързани, за да се гарантира, че тези стоки са били действително изнесени. Сертификати A.TR.1 били на разположение на износителя до износа и само по изключение даден сертификат можел да бъде заверен след износа (вж. член 8, параграф 1 от Решение № 1/96, както и член 4, параграф 1 от Решение № 5/72). Тези разпоредби гарантирали, че когато сертификат A.TR.1 е предоставен на разположение на износителя, компетентните митнически власти все още имат възможност да проверят дали той съответства на произхода на стоките.

166 Комисията възразява, че доводите на жалбоподателя, свързани със съдействието на турските власти при издаването на спортните сертификати, не били релевантни. Според Комисията било безспорно, че правната уредба трябва да изключи представянето на сертификати A.TR.1 за продукти, които не са от турски произход. В конкретния случай представянето на сертификати A.TR.1 за спорния износ не показвало, че е имало тайно споразумение с турските власти.

Съображения на Първоинстанционния съд

167 По отношение на довода, свързан със съдействието на турските власти, е достатъчно да се напомни, че спорните сертификати са се оказали фалшифи-

цирани. Представянето на документи, които се оказват подправени, само по себе си не дава възможност да се заключи, че е налице каквото и да било тайно споразумение между износителите и митническите органи, които ги издават.

- 168 Следователно този довод е лишен от всякакво основание и поради това трябва да се отхвърли.

г) Относно нарушението на правилата в областта на административното сътрудничество

Доводи на страните

- 169 Жалбоподателят първо твърди, че турските митнически власти били обвързани от задължение за административно сътрудничество по силата на разпоредбите за прилагане на Споразумението за асоцииране. В това отношение жалбоподателят се позовава на член 15 от Решение № 1/96 и на член 26 от Решение № 1/95 и приложение 7 към това решение. По отношение на довода на Комисията, според който Решение № 1/95 и Решение № 1/96 се прилагали едва от 31 декември 1995 г., жалбоподателят твърди, от една страна, че режимът на административно сътрудничество вече се прилагал по силата на предходни решения, а от друга страна, че Решение № 1/95 и Решение № 1/96 установявали в това отношение формално право, което се прилагало също за минал период.

- 170 В дадения случай обаче турските митнически власти били нарушили задължението си за бързо и ефикасно съдействие в разследването на сертификатите за движение, и по-специално задължението си бързо да изпратят точна информация за истинността на спорните сертификати. Предвид тези нарушения било оправдано да се счита за вероятно участието в издаването им.

171 След това жалбоподателят излага принципите, които вероятно са следвали турските власти, за да квалифицират даден сертификат A.TR.1 като нередовен или подправен. Така сертификатите, свързани с концентрат от плодови сокове с произход от трети страни, преработен в Турция под режим на усъвършенстване и впоследствие изнесен, били сметени за нередовни, тъй като били погрешно заверени. В замяна на това сертификати A.TR.1, издадени за концентрат от плодови сокове, подчинен в Турция на режим на транзитна търговия (Transit-Trade-Regime), били сметени за подправени. Това разграничение било видно от писмата на Постоянното представителство на Турция от 10 юли 1998 г. и 1 октомври 1999 г., изпратени съответно на Комисията и на OLAF, както и от писмото от 12 октомври 1999 г., изпратено от UCLAF на Guardia di Finanza (орган за борба с нарушенията от финансов характер). Тезата на жалбоподателя се потвърждавала от доклада за мисията на UCLAF от 21 декември 1998 г., в който се казвало, че износителите не били единствено отговорни за положението и че се налагали задълбочени разследвания от службата в Mersin.

172 За да докаже липсата на съдействие от турските власти в рамките на административното сътрудничество, на първо място жалбоподателят се позовава на писмо от 9 януари 1998 г., изпратено от Постоянното представителство на Турция на UCLAF, в което турските власти посочвали, че към този момент присъствието на UCLAF в Турция не било необходимо. В това отношение жалбоподателят оспорва твърдението на Комисията, според което това писмо не се отнасяло до износа на концентрат от ябълков сок.

173 На второ място жалбоподателят изтъква, че писмото на Постоянното представителство на Турция от 10 юли 1998 г., посочено в точка 41 по-горе, не уточнявало, съобразно означенията в клетка 14 от всеки сертификат A.TR.1, дали посочените там 22 сертификата са неистински или нередовни, а само ги квалифицирало като „false“ — термин, който обхващал и двете хипотези. В това отношение жалбоподателят изтъква, че макар клетка 14 от всеки сертификат A.TR.1 да е озаглавена „Искане за проверка“ и клетка 15 — „Резултати от проверката“, документите, свързани с конкретния отговор на исканията за проверка на спорните сертификати, не били изготвени.

- 174 На трето място жалбоподателят подчертава, че в точка В от писмо от 26 август 1999 г., изпратено на митническата полиция в Кьолн (Германия), Комисията посочила, че OLAF щял да поиска от турските власти да уточнят за всеки невалиден сертификат дали става дума за фалшифициране или за нередовен сертификат. Жалбоподателят твърди, че не знае обаче дали това искане е било направено.
- 175 Що се отнася до противоречивите твърдения на турските власти, жалбоподателят изтъква, че еднакви по съдържание сертификати в определени случаи са били сметени за редовни, в други случаи — за нередовни и накрая сертификати, предварително квалифицирани като подправени, впоследствие били квалифицирани като нередовни. Списъкът с документите, приложен от Комисията към писмената ѝ защита, показвал, че 28 писма са разменени с турските власти през 1998 г. и през 1999 г., без фактите да са установени окончателно, и че кореспонденцията с Постоянното представителство на Турция била прекратена през 1999 г., тъй като турските власти отказали да продължат каквото и да било сътрудничество с Комисията след 2000 г.
- 176 Като пример жалбоподателят се позовава на сертификат А.TR.1 D 437214, който в писмото от 8 март 1999 г. е посочен като подправен, а впоследствие като нередовен.
- 177 По същия начин между 16 юли и 27 септември 1999 г. сертификат А.TR.1 D 412662 в три различни съобщения бил квалифициран от турските власти последователно като неверен, частично неверен и накрая като истински (писма от 16 юли, 19 август и 27 септември 1999 г.).
- 178 По-нататък сертификат А.TR.1 D 141591 бил квалифициран първо като подправен (писмо от 15 май 1998г.), а впоследствие като неверен (писмо от 19 август 1999 г.), поради факта че свързаните с него стоки не били от турски произход. Според жалбоподателя сертификат А.TR.1 D 141591 трябвало да

бъде съотнесен към сертификати А.TR.1 С 982920 и С 982938, които били квалифицирани като неверни и по отношение на които Комисията се отказала от последващо събиране на митни сборове. Що се отнася до твърдението на Комисията, според което в съобщение от 12 юни 1998 г. митническата служба в Равена посочила, че сертификат А.TR.1 D 141591 е подправен, жалбоподателят отговаря, че не е могъл да се запознае с това доказателство в процедурата за достъп до преписката.

179 Противоречивият характер на предоставената информация бил потвърден от Tribunale civile e penale в Равена. В това отношение жалбоподателят изтъква, че прокуратурата на Верона (Италия) също прекратила наказателното разследване спрямо жалбоподателя, заключавайки по-специално, че подновените искания на полицията за получаване на доказателства останали без отговор. Според жалбоподателя компетентният прокурор във Верона поискал от Guardia di Finanza да му посочи въз основа на какви документи, материали и доказателства издадените от турските власти сертификати били сметени за подправени по същество, без италианските власти да са получили отговор.

180 По нагатак според жалбоподателят фактът, че турските митнически власти са приели, че сред 103-те сертификата, обект на проверка, 17 — или 16, ако се изключи сертификат А.TR.1 D 437214 — били нередовни, означавал, че те съзнателно погрешно са ги заверили, и следователно бил достатъчен да постави под въпрос качеството на проверката на посочените сертификати, както и точността на информацията, предоставена в рамките на административната взаимопомощ.

181 В това отношение жалбоподателят прави сравнение с делата, по които е постановено посоченото по-горе решение по дело „Турски телевизори“, с които даденият случай, обратно на това, което Комисията твърди, разкривал тесни връзки, сред които по-специално фактът, че турските власти никога не са обявявали, че са били заблуждавани от трети лица, както и фактът, че в резултат на техните противоречиви изявления е станало невъзможно фактите да бъдат установени.

- 182 По отношение на довода на Комисията, според който жалбоподателят се опитвал да внесе объркване, позовавайки се на изявленията на турските власти относно считаните за нередовни сертификати, които не са обект на разглеждане в дадения случай, той твърди, че противоречивият характер на информацията от отделните турски власти относно други, различни от спорните, сертификати, била съществена за анализа на всички изявления на турските власти, в това число и свързаните със спорните сертификати.
- 183 На последно място, относно довода на Комисията, според който някои съобщения на турските власти били само междинни заключения, жалбоподателят твърди, че свързаните със взаимопомощта разпоредби не предвиждали да се съобщават такива заключения или предварителни доклади.
- 184 Комисията отхвърля твърденията, с които жалбоподателят се стреми да докаже различни нарушения от страна на турските власти на техните задължения за сътрудничество и оспорва съществуването на противоречиви изявления от тяхна страна.
- 185 На първо място, относно задължението за сътрудничество Комисията първо отбелязва, че Решения № 1/95 и № 1/96, които според жалбоподателя са основа на служебното задължение за сътрудничество от страна на турските власти, били в сила само по време на заключителната фаза на режима за сътрудничество и не са се прилагали към спорните сертификати, издадени по време на преходната фаза. В това отношение последните попадали само в обхвата на член 2, параграф 3 от Регламент № 4115/86 и на член 11 от Решение № 5/72, изменено с Решение № 1/78, вече посочено в точка 12.
- 186 След това Комисията изтъква, че в случая аналогията с посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“ не била релевантна, тъй като настоящото дело се основавало на съвсем различни факти. В това отношение Комисията напомня, че делата, по които е постановено това решение, не били

свързани с фалшифицирани сертификати, а със сертификати, издадени от турските власти, които са се оказали недействителни, тъй като не отговаряли на законовите условия. В това решение Първоинстанционният съд установил, че турските власти са се забавили да изяснят положението, тъй като тяхното сътрудничество щяло да разкрие собствените им нарушения. В конкретния случай турските власти не биха могли да се стремят да прикрият възможните си нарушения, тъй като не са участвали в издаването на спорните сертификати. Освен това Първоинстанционният съд изобщо не посочвал, че липсата на сътрудничество от страна на турските власти било съществен показател за тяхното участие в незаконосъобразни действия, както настоява жалбоподателят.

187 Освен това, що се отнася до довода на жалбоподателя, според който турските власти са знаели, че издават погрешно 16 или 17 сертификата A.TR.1, Комисията изтъква, че това било без значение, доколкото посочените сертификати не били предмет на настоящото производство и вносните мита, свързани с тези сертификати, били вече възстановени на жалбоподателя съгласно член 239 от МКО. Напротив, фактът, че турските власти признали, че съзнателно погрешно са издали 16 или 17 сертификата, показвал, че те участвали в изясняването на фактите, без да се тревожат за своя авторитет, и говорел за достоверността на техните изявления относно неистинността на спорните сертификати.

188 По-нататък, що се отнася до довода на жалбоподателя, според който турските власти били пропуснали да попълнят клетки 14 и 15 от спорните сертификати, Комисията изтъква, че тези клетки били предназначени само за случаите на проверка на съдържанието на сертификатите, с други думи на истинския произход на свързаните с тях стоки. Тъй като спорните сертификати били фалшифицирани, турските власти нямали никаква причина да удостоверяват истинността им впоследствие, попълвайки клетки 14 и 15.

189 На последно място Комисията заявява, че не споделя мнението на жалбоподателя, според което изявленията на турските власти в писмото от 9 януари 1998 г. до UCLAF, а именно че не било необходимо UCLAF да предприема проверки в Турция, доказвали тяхното съучастие. Според Комисията това съобщение не се отнася до последващите проверки на

спорните сертификати, които към тази дата все още не били започнали. В допълнение Комисията отбелязва, че след като били направени предварителни разследвания ad hoc, през декември 1998 г. в Турция била извършена проверка на UCLAF, като разследванията впрочем бързо дали възможност да се обяви, още на 8 март 1999 г., че спорните сертификати не били истински, тъй като били фалшифицирани.

190 На второ място Комисията изтъква, че твърденията на жалбоподателя, според които турските власти са направили противоречиви изявления, са ирелевантни.

191 Комисията първо твърди, че посочената от жалбоподателя кореспонденция била свързана със сертификати, считани за недействителни, но при все това истински, които не били предмет на разглеждане в случая. След това ставало дума за междинни заключения, съобщени по време на първата фаза на разследването, които можело да бъдат само предварителни. Турските власти никога не били променяли съдържанието се в писмото от 8 март 1999 г. становище, според което спорните сертификати били подправени, тъй като не били издадени от тях.

192 На последно място, по-специално що се отнася до твърденията на жалбоподателя относно сертификат № D 141591, Комисията твърди, че те били ирелевантни, доколкото той не бил в списъка на фалшифицираните сертификати, както е посочено в писмото на турските власти от 8 март 1999 г., и следователно не бил предмет на настоящото производство. При все това Комисията напомня, че с писмо от 3 юни 2002 г. тя изрично попитала италианските митнически власти дали въпросният сертификат е фалшифициран или просто е с невярно съдържание. С писмо от 6 юни 2002 г., изпратено на Комисията с писмо от 7 юни 2002 г., митническата служба в Равена уведомила своите висшестоящи органи в Болоня и в Рим, че този сертификат за движение, с бележка от 15 май 1998 г., е бил квалифициран от турските власти като подправен. След разследване в Анкара през октомври 1998 г.

фалшифицирането било потвърдено също и от UCLAF. Освен това митническата служба в Равена посочила, че жалбоподателят нито е обжалвал последващото облагане с данък, резултат от установяването на наличие на фалшифициране, нито е направил искане за възстановяване, признавайки по този начин, че посоченият сертификат бил подправен.

Съображения на Първоинстанционния съд

¹⁹³ Следва да се напомни, че по смисъла на съответната правна уредба, приложима към обстоятелствата по случая, договарящите страни по Споразумението за асоцииране взаимно си оказват помощ за осигуряване на правилното прилагане на митническото законодателство. Съдействието има за цел по-специално да осигури проверка на истинността и редовността на сертификатите за движение на стоките (относно преходната фаза на Митническия съюз вж. член 2, параграф 3 от Регламент № 4115/86 и член 11 от Решение № 5/72, изменено с Решение № 1/78; относно заключителната фаза на Митническия съюз вж. член 2 от приложение 7 и член 29 от Решение № 1/95, както и член 15 от Решение № 1/96).

¹⁹⁴ На първо място, относно довода на жалбоподателя, според който липсата на бързо и ефикасно съдействие от страна на турските власти при разследването показвала, че имат участие в подготовката и издаването на фалшифицираните сертификати, следва първо да се приеме, че последващата проверка на сертификатите, свързани с извършения от жалбоподателя внос, е започнала с писмо от 15 май 1998 г. на турските власти, изпратено до митническата служба в Равена, посочващо, че сертификат D 141591 е подправен. В резултат на това разкритие UCLAF предприема първоначална разследваща проверка в Турция за периода от 12 до 15 октомври 1998 г., с други думи едва пет месеца след информацията на турските власти. В периода от 30 ноември до 2 декември 1998 г. е предприета втората разследваща проверка. В това отношение следва да се отбележи, че според жалбоподателя едно писмо на турските власти от

9 януари 1998 г., според което не е необходима проверка на UCLAF, разкривало липсата на съдействие от тяхна страна. Видно е обаче, от една страна, че проверките, свързани със спорните сертификати, започват едва след 15 май 1998 г. и от друга страна, че мисиите на UCLAF са предприети в разумен срок след разкриването на първото фалшифициране.

195 Освен това следва да се посочи, че турските власти разглеждат много голям брой сертификати — няколко стотици, от които 103 сертификата, представени от жалбоподателя — но че при все това списъкът със сертификатите, считани от тях за фалшифицирани, е предаден на митническата служба в Равена с писмо от 8 март 1999 г., с други думи по-малко от три месеца след края на последната мисия на UCLAF в Турция.

196 Накрая следва да се отбележи усилената кореспонденция между органите на Общността и турските власти във връзка със спорните сертификати. В това отношение следва да се отбележи, че твърдението на жалбоподателя, че е налице отказ от страна на турските власти, и по-специално на Постоянното представителство на Турция, да сътрудничат на Комисията от началото на 2000 г., не се подкрепя от никакво доказателство. По същия начин, съдържанието на решението на прокуратурата във Верона, с което се прекратява откритото разследване срещу жалбоподателя, не му позволява да направи никакво валидно за дадения случай заключение. Всъщност в това решение компетентният прокурор посочва само трудностите във връзка с получаването на доказателства, без обаче да посочва лицата, отговорни за тези трудности. Следователно този довод не е обоснован и трябва да се отхвърли.

197 На второ място следва да се отбележи твърдението на жалбоподателя, че турските власти препятствали установяването на фактите, предоставяйки противоречива информация относно проверките на редовността и истинността на сертификатите за движение. В това отношение жалбоподателят се позовава на три определени сертификата, а именно A.TR.1 D 437214, D 141591 и D 412662, които в последователни съобщения са обект на различни квалификации от страна на турските власти.

198 Вярно е, както отбелязва Комисията, че част от спорните сертификати е само сертификат A.TR.1 D 437214, а другите два не са предмет на настоящото производство. Все пак следва да се отбележи, че жалбоподателят се позовава на възможни противоречия, свързани с въпросните три сертификата, за да докаже, че извършените от турските власти проверки на всички представени сертификати за движение са били недостатъчно задълбочени. Тъй като една недостатъчна проверка на истинността на сертификатите може да съставлява тежко нарушение от страна на турските власти на техните задължения съгласно Споразумението за асоцииране, е необходимо да се разгледа дали твърденията на жалбоподателя са относими и към сертификатите, които не са предмет на настоящия спор.

199 Относно сертификат D 141591 следва да се отбележи, че от съобщенията, които са част от преписката, е видно, че първоначално турските власти го квалифицират като подправен, а впоследствие като неверен. Установяването на тази двусмислена квалификация води до искане от страна Комисията за изясняване с дата от 3 юни 2002 г. От отговора на това искане, предоставен от италианските власти с писмо от 7 юни 2002 г., обаче следва, че заключението за наличие на фалшифициране на въпросния сертификат по-късно е потвърдено от турските власти в писмо от 8 март 1999 г., известяващо окончателните резултати от проведените в Турция разследвания. По нататък, от съобщението от 7 юни 2002 г. следва, че заключението за наличие на фалшифициране на посочения сертификат се основава на заключенията от разследващата проверка, проведена от UCLAF в Турция през октомври 1998 г. При това положение следва да се заключи, че считано от месец октомври 1998 г. е могло да бъде отстранено всяко възможно противоречие в квалификацията на този сертификат и че след 8 март 1999 г. неговият неистински характер вече е във от съмнение. Накрая е необходимо да се отбележи, че този сертификат не е част от спорните сертификати. Всъщност жалбоподателят нито е обжалвал обмיתяването, последвало установяването на фалшифициране, нито е искал възстановяване на събраните мита, като така косвено е признал неистинския характер на въпросния сертификат.

200 Относно сертификат D 412662 следва да се приеме, че с писмо от 16 юли 1999 г. турските власти го квалифицират като неверен, поради факта че стоките, свързани с него, не са с произход от Турция. След това с писмо от 10 август 1999 г. турските власти уведомяват OLAF, че са допуснали грешка и

че въпросният сертификат трябва да се квалифицира като частично неверен, доколкото само една част от свързаните с него стоки не са от турски произход. Този извод е потвърден с писмо от 19 август 1999 г., изпратено на митническата служба в Равена. От трите посочени по-горе съобщения е видно, че турските власти не си противоречат в рамките на административното сътрудничество с органите на Общността, а че те просто допълват и изменят частично първоначалното съобщение от 16 юли 1999 г.

201 Всъщност установеното от жалбоподателя противоречие е резултат от съдържанието на едно последващо съобщение от 27 септември 1999 г., изпратено на неговото дружество майка, Steinhauser, в което турските власти посочват, че сертификат D 411262 е верен. В това отношение следва първо да се отбележи, че това писмо не е изпратено в рамките на сътрудничеството между митническите администрации и следователно не съдържа официален резултат от проверката на сертификатите за движение на стоки. По-нататък е възможно турските митнически власти да не са положили особени усилия във връзка с отношенията си с жалбоподателя и така да са пропуснали да го уведомят, че въпросният сертификат е верен само отчасти. При това положение следва да се заключи, че жалбоподателят не може да изведе никакво валидно за дадения случай заключение. Този извод не се променя от факта, че с решение от 20 декември 2000 г. Tribunale civile e penale в Равена се позовава на грешката, допусната от турските власти при първоначалната квалификация на този сертификат.

202 Що се отнася до сертификат D 437214, от изложените по-горе съображения в точка 120 и сл. е видно, че турските власти в даден момент изглежда променят първоначалните си изводи, според които този сертификат е подправен. Следва обаче да се отбележи, че такова противоречие не е очевидно, поради неуточнените термини, употребени в писмените съобщения на турските власти. Освен това е необходимо да се отбележи, че Комисията е поискала изясняване на двусмислената информация, представена от турските власти. Една последваща проверка обаче дава възможност да се твърди без никакво съмнение, че първоначалната квалификация на въпросния сертификат е била правилна и че действително става дума за неистински сертификат.

203 От горепосоченото следва, че твърдените от жалбоподателя противоречия не дават възможност да се заключи, че в приложената от турските власти процедура по проверка на истинността на сертификатите е налице явна нередовност. Всъщност разкритите в рамките на сътрудничеството между митическите администрации двусмислия засягат само два сертификата, а именно A.TR.1 D 437214 и D 141591. Още повече следва да се отбележи, че двусмислените изявления относно квалификацията на посочените сертификати са били предмет на искане за изясняване и че тяхната окончателна квалификация е могла да бъде установена със сигурност. Впрочем в сравнение с общия брой проверявани сертификати, турските власти са направили конкретни двусмислени заявления по отношение само на много ограничен брой сертификати. В резултат на това не може да се счита, че сами по себе си тези заявления, изяснени впоследствие, водят до съществено неизпълнение от страна турските власти на задълженията за административно сътрудничество, произтичащи от Споразумението за асоцииране и разпоредбите за неговото прилагане. При това положение на турските власти не може да се вмени никакво нарушение в тази връзка.

204 На трето място, относно довода на жалбоподателя, според който турските власти са пропуснали да попълнят клетки 14 и 15 от сертификатите за движение, е достатъчно да се отбележи, че тези клетки са свързани с проверка на истинския произход на стоките и на това дали те съответстват на съдържанието на сертификата. Тъй като турските власти са заключили, че е налице фалшифициране на сертификатите, те не са били длъжни да попълват клетки 14 и 15, доколкото по определение не може да се поставя въпрос дали стоките съответстват на неистински документи.

205 На последно място трябва да се посочи, че жалбоподателят се основава на теза, чрез която се опитва да възстанови възприетия от турските власти метод за квалифициране на някои сертификати като неверни, а други сертификати, макар и идентични с тях, като фалшифицирани. В това отношение следва да се приеме, че тезата на жалбоподателя изобщо не е обоснована, така че следва да се отхвърли поради липса на доказателства.

- 206 В светлината на гореизложеното всички доводи на жалбоподателя, свързани с нарушения от страна турските власти на правилата в областта на административната помощ, следва да се отхвърлят като неоснователни.

д) Относно допълнителните показатели

Доводи на жалбоподателя

- 207 Жалбоподателят твърди, че други факти доказват още неизпълнения от страна на турските власти, които го поставят в особено положение.
- 208 На първо място жалбоподателят твърди, че конкретното неизпълнение на митническите власти в Mersin било следствие от общото структурно неизпълнение от страна на турските власти. В подкрепа на тези твърдения той първо изтъква факта, че в разговор в Анкара с отговорно лице от турската централна митническа администрация неговият представител, г-н Nothelfer, бил уведомен, че е разпоредено провеждането на наказателно разследване за проверка на всички сертификати за движение на стоки. По отношение на довода на Комисията, според който такова наказателно разследване само укрепвало доверието в турската митническа администрация, жалбоподателят отбелязва, че Комисията трябвало да знае, че става дума само за едно от оправданията, представени от посочената администрация, за да създаде впечатление, че е предприела действия. В действителност издадените сертификати не били обект на никакво наказателно разследване.
- 209 На следващо място, от съдържанието на друг разговор, проведен от представителите на жалбоподателя с г-н Dogran от Службата за икономически работи към турския министър-председател, било видно, че Република Турция се занимавала главно с икономическото развитие на предприятията си и не обръщала внимание на съдържанието и значението на правилата, свързани с преференциалния режим и с произхода на стоките. Това отношение съвпадало с изводите, направени в делата, по които е постановено Решение по дело „Турски телевизори“, и едва по-късно UCLAF уведомил турските власти

относно значимостта на задължението за спазване на преференциалните правила. В това отношение в своята писмена реплика жалбоподателят подчертава, че обратно на твърдението на Комисията, службите към кабинета на турския министър-председател би трябвало да са запознати с условията за издаване на сертификатите за движение.

210 На второ място жалбоподателят подчертава, че е подал жалба срещу г-н Акман, управител на турско дружество със същото име, чрез адвокатска кантора в Анкара. Прокуратурата в Mersin обаче прекратила наказателното производство през 2001 г., без и до днес представителите на жалбоподателя да са уведомени относно основанията за прекратяване на производството, въпреки многократните запитвания. Предположението на жалбоподателя е, че се е установило, че спорните 32 сертификата A.TR.1 са били заверени с истински печати от турската митническа администрация и че в резултат на това компетентната прокуратура е получила нареждане от Анкара да прекрати производството.

211 В писмената си реплика жалбоподателят отхвърля доводите на Комисията, според които прекратяването на наказателното производство срещу г-н Акман можело да се обясни с факта, че той не е участвал във фалшифицирането. Според жалбоподателя на първо място не било сигурно, че това производство действително е било образувано. На следващо място жалбоподателят отбелязва, че дори да се предположи, че е имало фалшифициране, г-н Акман щял да бъде главното облагодетелствано лице. На последно място жалбоподателят изтъква, че от доклада от мисията на UCLAF от 23 декември 1998 г. било видно, че служители на Комисията са се срещнали с г-н Volat от прокуратурата в Mersin, който им бил дал копие от всички сертификати, в които било посочено името на г-н Акман. Според жалбоподателя Комисията не получила отговор на направеното при този разговор искане да бъде уведомена за резултатите от разследванията.

212 На трето място жалбоподателят твърди, че Комисията изглежда е достигнала „границите на възможното“ в проведените от нея в Турция разследвания, свързани с издаването на спорните сертификати. Жалбоподателят твърди, че UCLAF не е могъл да се запознае с митническите регистри в службата в Mersin, нито да разговаря с компетентните длъжностни лица. Според

жалбоподателя причината, поради която UCLAF не е могъл да проведе по-задълбочено разследване, е, че разкрил, че по съображения, свързани с икономическото развитие и с участието на най-висшите турски политически органи, голям брой продукти с произход от трети страни били изнесени от Mersin към Европейската общност, използвайки сертификат A.TR.1.

- 213 На първо място Комисията отхвърля изтъкнатите от жалбоподателя твърдения, свързани с неговите разговори с турските власти. Във връзка с това Комисията счита, че приемането от централната митническа администрация в Анкара на факта, че всички сертификати A.TR.1 са били предмет на наказателно разследване, засилвало доверието в изводите от споменатото по-горе писмо от 8 март 1999 г., според което посочените сертификати не са били издадени от турските митнически власти. По-нататък Комисията счита, че твърдението на жалбоподателя, според което г-н Dogran не бил запознат нито със съдържанието, нито със значението на правилата за произход и на преференциалния режим, също било без значение, доколкото последният, който е част от отдела за икономическите работи към кабинета на турския министър-председател, не бил длъжен да ги познава.
- 214 На второ място Комисията подчертава, че прекратяването на наказателното производство, образувано срещу г-н Акман, можело да се дължи на факта, че самият той е бил добросъвестен и следователно не е участвал във фалшифицирането. Освен това само много малко на брой разпоредби от наказателно-процесуални актове предвиждали задължение за мотивиране по отношение на жалбоподателя при прекратяване на производство по разследване.
- 215 На трето място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, според което при своите разследвания Комисията и UCLAF са достигнали „границите на възможното“ поради липса на сътрудничество от страна на турските власти, Комисията напомня, че последните са съдействали изцяло и че UCLAF е могъл да проведе своите разследвания в Турция надлежно, без да установи никакви лъжливи изявления, както било видно от докладите от мисиите от 9 и 23 декември 1998 г.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 216 На първо място, що се отнася до твърденията на жалбоподателя, свързани със съдържанието на разговорите на неговите представители с г-н Dogran от Службата за икономически работи към турския министър-председател, следва да се отбележи, че те са ирелевантни. Всъщност въпросът дали длъжностно лице като г-н Dogran познава правилата, свързани с преференциалния режим и с издаването на сертификатите за движение, не може да окаже влияние върху фактите по делото. По същия начин относно твърденията на жалбоподателя, свързани с изявлението на длъжностно лице на турската централна митническа администрация, според което е било разпоредено да се проведе наказателно разследване, за да се проверят сертификатите за движение, е достатъчно да се отбележи, че те са не само ирелевантни, но и не са подкрепени от никакво доказателство.
- 217 На следващо място, не може също да бъде подкрепено твърдението на жалбоподателя, свързано с прекратяването на наказателното производство срещу г-н Акман, управител на турско дружество със същото име, разпоредено от прокуратурата в Mersin. Дори да се окаже, че жалбоподателят не е бил уведомен за истинските основания за това прекратяване, във всеки случай това не дава възможност да се предполага, че неговата жалба не е постигнала целта си, тъй като прокуратурата в Mersin си е дала сметка, че спорните сертификати не представлявали фалшифицирани документи. В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че това е въпрос на турското наказателно право, и от друга страна, че жалбоподателят дори не се е стремил да докаже, че в качеството си на жалбоподател и по силата на приложимото турско законодателство е имал право да бъде уведомен за основанията, които обосновават разпореждането за прекратяване на производството. По същия начин жалбоподателят не привежда никакви доказателства, от които да се установи, че турските власти не са се произнесли по искане от страна на Комисията да бъде уведомена за резултатите от наказателното разследване.
- 218 На последно място, що се отнася до доводите на жалбоподателя, според които при провеждането на разследвания в Турция UCLAF се е натъкнал на различни препятствия, създавани от турските власти, следва да се отбележи, че той не е подкрепен с никакви доказателства. Всъщност жалбоподателят не

привежда никакви доказателства, въз основа на които да се предполага, че UCLAF не е могъл да проведе задълбочено разследване, по-специално при митническата администрация в Mersin. Твърдението за липса на сътрудничество впрочем се опровергава от съдържанието на докладите от мисията от 9 и 23 декември 1998 г., в които се говори за сътрудничество от страна на турските власти.

- 219 В светлината на гореизложеното следва да се заключи, че жалбоподателят не представя никакво доказателство за съществено неизпълнение от страна на турските власти на задълженията, възложени им по силата на Споразумението за асоцииране и разпоредбите за неговото прилагане.
- 220 От горепосоченото следва, че тази част от второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

3. Неизпълнения на задължения от страна на Европейската комисия

- 221 По същество жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала съществено неизпълнение на задълженията си да защити него и други засегнати вносители. Неизпълненията на задълженията от страна на Комисията произтичали: 1) от липсата на наблюдение и контрол при прилагането на преференциалния режим от турските власти; 2) от неизпращането от националните митнически органи на образците от печатите и подписите, използвани от турските власти; 3) от нарушението на задължението за своевременно предупреждаване на вносителите и 4) от неправилна преценка на фактите при проведените в Турция разследвания.

а) Относно липсата на редовен контрол върху преференциалния режим

Доводи на страните

- 222 На първо място жалбоподателят изтъква, че турските власти не разбирали правилата, свързани с произхода на стоките. В подкрепа на това твърдение той излага изводите, направени от неговите представители при техните разговори в Анкара и в Mersin с турските власти. Според жалбоподателя различните одобрения, издавани от Службата за икономически работи към турския министър-председател били винаги придружавани от издаването на сертификат A.TR.1. Освен това и в други случаи компетентните турски власти заверявали сертификати A.TR.1, без да отчитат произхода на стоките, като явно не съзнавали незаконния характер на тези практики. В това отношение жалбоподателят прави сравнение с делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“, при които Първоинстанционният съд е установил, че в период, почти еднакъв с периода, обхващащ фактите в дадения случай, компетентните турски власти не са спазвали приложимата митническа правна уредба, с цел да се възползват от възникващия митнически съюз с Европейските общности, за да подпомогнат собствената си икономика.
- 223 Според жалбоподателя разпоредбите, свързани с подготовката и издаването на сертификати за движение на стоки A.TR.1, по същество днес се прилагат правилно и по-строго. Тази промяна обаче настъпила едва след проведените от UCLAF разследвания в Турция и без съмнение също и след обсъжданията между Комисията и турските власти в резултат на делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“, и на настоящото дело.
- 224 На второ място жалбоподателят твърди, че Комисията не е съблюдала спазването на правилата, произтичащи от Споразумението за асоцииране,

което тя била длъжна да осигурява по силата на член 211 ЕО и на принципа на доброто управление. Комисията имала специално задължение да следи за изпълнението на преференциалните споразумения и споразуменията за произход, сключени между Общността и трети страни.

225 Жалбоподателят подчертава, че член 26 от Решение № 1/95 изрично предвижда необходимостта от осигуряване на ефективното функциониране на Митническият съюз и подобряване на преференциалния режим, като самият Съвет по асоцииране е поел задължение да преглежда редовно подобренията на този режим. Освен това при създаването на Митническият съюз Комисията била в постоянен контакт с компетентните власти в Турция посредством Съвета по асоцииране и Митническият комитет, в които тя била представена. Тяхна основна задача трябвало да бъде разбирането и надлежното въвеждане на разпоредбите, свързани с произхода на стоки, както и постоянният контрол за изпълнението им в Турция.

226 Жалбоподателят твърди обаче, че като не се е обърнала своевременно към Комитета за митническо сътрудничество, за да изясни положението и да вземе мерки, гарантиращи спазването на решенията на Съвета по асоцииране от турската митническа администрация, Комисията не е изпълнила задължението си да полага дължимата грижа. В това отношение жалбоподателят твърди, че не разбира довода на Комисията, според който Съветът по асоцииране или Смесиеният митнически комитет можели да вземат решения само с единодушие. Предвид това, че Съветът по асоцииране вземал решения, които турските и европейските митнически администрации били длъжни да спазват, същественото неизпълнение на Комисията произтичало, от една страна, от факта, че тя не се е осведомила относно спазването на решенията на Съвета по асоцииране, било то в рамките на митническият комитет или в Турция, и от друга страна, от факта, че не се е възползвала от възможностите, които ѝ предоставяли делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“, да осъществи още през 1993 г. или 1994 г. засилен контрол върху спазването на правилата, свързани с произхода в областта на селскостопанските продукти.

227 На трето място жалбоподателят допълва, че що се отнася до Република Турция, задължението на Комисията да положи дължимата грижа било по-голямо, по-специално поради предходни неизпълнения на задължения от

турските власти, установени в посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“. По-нататък жалбоподателят отбелязва, че износьт на турски стоки към Общността силно нараснал в периода, който съвпадал с периода на вноса, предмет на настоящия спор. Комисията обаче не можела да приеме това значително нарастване на износа, без да изиска, от една страна, представянето на образци от печати и подписи и, от друга страна, достатъчно проверки на сертификатите за произход в рамките на контролните процедури.

228 Нещо повече, фактът, че по време на тази контролна процедура била предоставена противоречива и заблуждаваща информация, трябвало да предизвика допълнителни проверки от страна на Комисията. На последно място, това задължение за контрол се налагало още повече поради факта, че турските власти не били използвали обратната страна на сертификати А.Т.Р.1, за да дадат ясен отговор на въпроса за тяхната валидност.

229 На първо място Комисията оспорва всяка аналогия с делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по делото „Турски телевизори“. Всъщност Комисията изтъква първо, че даденият случай разкривал огромна разлика в сравнение с посочените дела, а именно, че в конкретния случай било налице фалшифициране на сертификати за произход, което било извършено от трети лица и в което турските власти нямали участие. При това положение непредоставянето на информация или неспазването на правилата от страна на турските власти било без значение, тъй като последните не участвали във фалшифицирането на спорните 32 сертификата. При все това, за да докаже, че тезата на жалбоподателя е погрешна, Комисията е счела за необходимо да изброи различията, които настоящият случай разкривал, в сравнение с основните факти по посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“.

230 Така според Комисията в Решение по дело „Турски телевизори“ (точка 261) се казвало, че турските власти са чакали повече от 20 години преди да транспонират разпоредбите на Споразумението за асоцииране и на Допълнителния протокол относно компенсаторния налог. Освен това Комисията не контролирала правилно това транспониране. Напротив, в дадения случай въпросните сертификати за произход били фалшифицирани без участието на турските власти. На следващо място, в същото съдебно решение (точка 262)

Първоинстанционният съд установил, че съответните решения на Съвета по асоцииране още не били публикувани в Официален вестник, докато в настоящия случай всички приложими актове били надлежно публикувани. На последно място, (точка 263) Комисията се намесила едва четири години след подаването на първата жалба относно наличието на проблеми, свързани с прилагането на въпросните разпоредби, докато в настоящия случай, Комисията предприела незабавно действия по отношение на турските власти.

231 На второ място Комисията изтъква, че обменната кореспонденция с компетентните турски власти и фактът, че UCLAF е извършил разследваща проверка в Турция сравнително скоро след първите подозрения за фалшифициране, сами по себе си доказвали, че Комисията е изпълнила задълженията си за наблюдение и контрол върху преференциалния режим.

232 На трето място Комисията подчертава, че жалбоподателят пренебрегвал факта, че съгласно Споразумението за асоцииране и съответните решения на Съвета по асоцииране или на Смесения митнически комитет компетентна да осигури спазването на правилата за произход в Турция била Република Турция, а не Комисията. Комисията твърди, че макар в никакъв случай да не е оставила Република Турция да действа както намери за добре, Комисията се е ограничила да изиска становища от турското правителство и при необходимост да извърши проверки на място. По същия начин Съветът по асоцииране или Смесеният митнически комитет — дори да са били компетентни в тази област, какъвто не бил случаят — били смесени органи, които могли да вземат решение само с единодушие (член 23, параграф 3 от Споразумението за асоцииране), и следователно Комисията не можела да им наложи нищо против волята на турските представители. При все това всички решения на Съвета по асоцииране били прилагани и били извършвани отделни проверки на митническите администрации на държавите-членки. По-нататък Комисията твърди, че редовно е излагала пред турските власти всички проблеми, свързани с преференциалния режим, като всички обстоятелства били изяснени от тези власти.

233 На последно място, що се отнася до довода на жалбоподателя, според който противоречивите изявления на турските власти по повод спорните сертификати оправдавали засилен контрол от нейна страна, Комисията отбелязва, че поради липса на противоречиви изявления, този довод е ирелевантен.

Съображения на Първоинстанционния съд

234 Относно твърденията за неизпълнение на задълженията за наблюдение и контрол при прилагане на Споразумението за асоцииране следва да се отбележи, че Комисията е длъжна да осигури правилното прилагане на Споразумението за асоцииране по силата на член 211 ЕО и на принципа на доброто управление (вж. Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точка 257 и посочената в него съдебна практика). Това задължение следва също от самото Споразумение за асоцииране и от различните решения, приети от Съвета по асоцииране (Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точка 258).

235 В настоящия случай жалбоподателят не успява да докаже, че Комисията не е направила необходимото, за да осигури правилното прилагане на Споразумението за асоцииране.

236 Всъщност първо, що се отнася до довода на жалбоподателя, според който турските власти не разбирали правилата, свързани с произхода на стоките, които могат да ползват преференциален режим, е достатъчно да се отбележи, че той е ирелевантен, доколкото спорните сертификати не са издадени от тези власти. Всъщност, както е видно от точка 150 и сл. по-горе, жалбоподателят не е бил в състояние да докаже участието на турските власти в издаването на посочените сертификати.

- 237 След това, относно довода на жалбоподателя, според който Комисията е трябвало да упражни засилен контрол относно прилагането на правилата, свързани с издаването на сертификатите за произход от Република Турция, от една страна, поради същественото увеличение на вноса от Турция и, от друга страна, поради направените констатации по делата, по които е постановено горепосоченото Решение по дело „Турски телевизори“, е достатъчно да се отбележи, че този довод също е ирелевантен.
- 238 Всъщност жалбоподателят се позовава на общи твърдения за системни нарушения от страна на турските власти на Споразумението за асоцииране, без обаче да ги подкрепи с доказателства. Освен това жалбоподателят не може, като се позовава на направените от Първоинстанционния съд констатации в горепосоченото Решение по дело „Турски телевизори“, обосновава да извежда общо заключение, според което всяка процедура за издаване на сертификати за движение от турските власти системно нарушава правилата за произход. Накрая, дори да се допусне, че Комисията е била длъжна да упражни засилен контрол относно прилагането на Споразумението за асоцииране, следва да се отбележи, че както е видно от точка 194 по-горе, UCLAF е провел разследвания в Турция веднага след появата на първите признаци на фалшифициране на сертификати за движение и следователно Комисията действително е следяла за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране.
- 239 Относно доводите на жалбоподателя, свързани със задължението на Комисията да се обръща към Съвета по асоцииране или към Смесения комитет на Митническия съюз, създаден с член 52 от Решение № 1/95, следва да се приеме, че те са ирелевантни. Всъщност съгласно член 22 от Споразумението за асоцииране основна задача на Съвета по асоцииране е да предприема необходимите мерки, за да осигури правилното функциониране на посоченото споразумение и спазването му от договарящите страни (Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точка 274). По същия начин по смисъла на член 52, параграф 1 от Решение № 1/95 задача на Смесения комитет на Митническия съюз е да следи за правилното функциониране на Митническия съюз, като по-специално изготвя препоръки, предназначени за Съвета по асоцииране. По нататък член 52, параграф 2 от Решение № 1/95 предвижда, че договарящите страни се консултират в Смесения комитет по всички въпроси, свързани с прилагането на посоченото решение, които създават трудности за някоя от тях.

- 240 Предвид гореизложеното е нужно да се отбележи обаче, че жалбоподателят не е могъл да докаже, че Комисията се е натъкнала на трудности в рамките на договорената с Република Турция административна помощ, които да предизвикат сред тези органи обсъждане за предприемането на специфични мерки срещу тези трудности. Що се отнася по-специално до двусмислените изявления на турските власти относно трите сертификата за движение, достатъчно е да се отбележи, че от точка 203 по-горе е видно, че те не само не могат да поставят под въпрос редовността на контролната процедура, но и че турските власти са сътрудничили на Комисията, когато тя е поискала от тях разяснения във връзка със сертификатите.
- 241 Относно аналогията, която жалбоподателят се опитва да установи между фактите, във връзка с които е постановено горепосоченото Решение по дело „Турски телевизори“, следва да се отбележи, че те не са сравними с фактите, разгледани по настоящото дело. Всъщност по делата, по които е постановено Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, Първоинстанционният съд установява, че турските власти са допуснали тежки нарушения, сред които по-специално липса на транспониране на разпоредбите на Споразумението за асоцииране, които засягат целия износ на телевизори от Турция. Посочените нарушения са довели до възникването на нередности, свързани с износа, поставяйки износителите в особено положение по смисъла на член 239 от МКО (Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точки 255 и 256).
- 242 В дадения случай обаче, що се отнася до спорните сертификати, не са установени такива нарушения, които да засягат целия износ на плодови сок. Следва да се отбележи, че изложените в обжалваното решение нарушения на турските власти, които може да представляват особено положение, засягат само представените от жалбоподателя сертификати за движение, неправилно издадени от турската митническа администрация. Относно тези сертификати Комисията счита, че компетентните турски власти са знаели или е трябвало да знаят, че стоките, за които издават сертификати за произход, не изпълняват необходимите условия, за да могат да се ползват от преференциалното третиране. В замяна на това, както беше установено по-горе, издаването на спорните 32 сертификата не е свързано с нарушение от страна на турските власти.

243 С светлината на гореизложеното доводите на жалбоподателя следва да се отхвърлят като необосновани.

б) Относно неизпращането на образци от печати и подписи

Доводи на страните

244 Жалбоподателят твърди, че като не е изпратила на държавите-членки, и по-специално на италианското правителство, образците от печати и подписи, използвани от турските митнически служби за износ, и по-специално от митническите власти в Mersin, Комисията нарушила съществено своите задължения по отношение на вносителите като жалбоподателя. Според жалбоподателя член 93 от Регламента за прилагане на МКО, който по силата на член 20 от МКО се прилага също и в рамките на Споразумението за асоцииране, изисквал Комисията да следи за изпращането на тези образци от турската митническа администрация.

245 В това отношение жалбоподателят изтъква, че турските власти признали задължението си да предоставят посочените образци на Комисията и заявили, че всъщност са изпратили поне използваните в Mersin печати. Това нарушение било още по-тежко, тъй като официалните печати, използвани от митническата служба в Mersin, били много изхабени и поради това отпечатъкът им бил много неясен. Жалбоподателят обаче напомня, че печатите и подписите са основни средства за установяване, включително и в рамките на Комисията, дали турската митническа администрация има участие в издаването на спорните сертификати и в същото време улесняват по-добрия контрол върху представяните от вносителите сертификати.

246 В дадения случай компетентните италиански митнически власти щели по-добре да направят съответните сравнения, ако Комисията им била изпратила

всички печати и образци от митническата служба в Mersin и ако била следила за подновяването на печатите в определените срокове. Всъщност или нямало да бъде направено твърдение за нарушение, свързано с фалшифицирането, или в случай на фалшифициране то щяло да бъде открито и изяснено при първия спорен внос на стоки.

- 247 Комисията твърди само, че Република Турция не е била длъжна да ѝ изпраща оригиналните печати и подписи на митническите власти в Mersin, поради факта че, както тя изтъква преди това (вж. точка 143 по-горе), член 93 от Регламента за прилагане на МКО в конкретния случай не бил приложим.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 248 Следва да се отбележи, че жалбоподателят упреква Комисията, че като не е предоставила на италианските митнически власти образците от печатите и подписите, използвани от турската митническа администрация, е нарушила задълженията, възложени ѝ съгласно приложимата правна уредба. По този начин Комисията улеснила движението на фалшифицираните сертификати. Поставя се въпросът дали Комисията е била длъжна да получи въпросните образци и да ги предостави впоследствие на митническите власти на държавите-членки.

- 249 В това отношение е важно да се установи, че обратно на това, което твърди жалбоподателят, член 93 от Регламента за прилагане на МКО в конкретния случай не е приложим. Следователно този текст не изисква от турските власти да изпращат използваните от техните митнически служби образци от печати и подписи, нито задължава Комисията да ги предоставя на държавите-членки. Това заключение произтича от систематичното място, което член 93 заема в Регламента за прилагане на МКО, а именно в подраздел 3, озаглавен „Методи за административно сътрудничество“, от раздел 1, озаглавен „Обща система на преференциите“, от главата, посветена на преференциалния произход на

стоките. Тази глава е част от свързания с произхода на стоките дял IV от Регламента за прилагане на МКО. Както обаче следва от член 67 във връзка с член 93 от Регламента за прилагане на МКО, последната разпоредба предвижда методи за административно сътрудничество, приложими към търговията между Общността и развиващи се страни, на които Общността предоставя тарифни преференции. Следователно се налага изводът, че член 93 от Регламента за прилагане на МКО не засяга стоките с произход от Турция.

250 По-нататък следва да се отбележи, че от член 20, параграф 3, буква г), във връзка с член 27, буква а) от МКО следва, че при сключените между Общността и трети страни споразумения, установяващи режими на преференциални тарифи, правилата, свързани с произхода на стоките, са определени в същите тези споразумения. В настоящия случай следва да се приеме, че Споразумението за асоцииране установява такъв режим. Необходимо е обаче да се отбележи, че нито въпросното споразумение, нито решенията на Съвета по асоцииране, свързани с прилагане на неговите разпоредби, предвиждат каквото и да било задължение за изпращане на образци от печати и подписи между договарящите страни.

251 Относно заключителната фаза на Митническият съюз, с други думи относно периода след 31 декември 1995 г., член 29 от Решение № 1/95, посочено по-горе, разпорежда, че взаимопомощта между митническите органи на договарящите страни е регламентирана от разпоредбите на приложение 7 към него, което, що се отнася до Общността, покрива областите, които попадат в нейния обхват. Разпоредбите на това приложение 7 обаче, които уреждат изчерпателно методите за административно сътрудничество, никъде не посочват възможно задължение за изпращане на образци от печати и подписи. Освен това следва да се отбележи, че Решение № 1/96 на Комитета за митническо сътрудничество ЕО—Турция, което определя разпоредбите за прилагане на Решение № 1/95, също не налага такова задължение.

252 Това заключение не се опровергава от довода на Комисията, според който член 4 от Решение № 1/96 препраща към член 93 от МКО. Всъщност този член 4 само определя, че митническото законодателство на Общността и това

на Турция се прилагат към търговията със стоки между двете страни в техните съответни територии и при условията, предвидени в Решение № 1/96. Глава 2 от това решение, озаглавена „Разпоредби, свързани с административното сътрудничество относно движението на стоки“, определя материалните и процесуални изисквания, на които трябва да отговарят сертификатите за движение на стоки, издавани в рамките на търговския обмен между Общността и Република Турция, без обаче да налага задължение за изпращане на печати и подписи. Освен това член 15 от същото това Решение № 1/96 разпорежда, че истинността и редовността на сертификатите се проверяват в рамките на взаимопомощта, предвидена в член 29 и приложение 7 към Решение № 1/95.

253 На последно място следва да се отбележи, че единственото положение, при което е изрично предвидено такова задължение за изпращане на въпросните образци, се отнася до опростената процедура за издаване на сертификати (вж. член 12, параграф 5, буква б) от Решение № 1/96 и член 9а, параграф 5, буква б) от Решение № 5/72, изменено с Решение № 2/94). Съгласно приложимите разпоредби издадените съгласно опростената процедура сертификати трябва изрично да посочват тази процедура (вж. член 9а, параграф 6 от Решение № 5/72, изменено с Решение № 2/94). Спорните сертификати обаче изобщо не посочват тази опростена процедура.

254 Относно стоките, внесени по време на преходната фаза на Митническия съюз, с други думи до 31 декември 1995 г., следва да се отбележи, че нито Решение № 5/72, нито Решение № 4/72 предвиждат изрично задължение за изпращане на образци от печати и подписи.

255 Следователно се налага изводът, че през целия период, обхващащ спорния внос, за Република Турция и Комисията не е налице никакво задължение да изпращат образците от печатите и подписите, използвани от техните митнически власти. При това положение не може да се изисква от Комисията да предоставя въпросните образци на митническите органи на държавите-членки.

- 256 Това заключение не се опровергава от довода на жалбоподателя, свързан с приложимостта на Регламент № 3719/88. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че съгласно член 1 от Регламент № 3719/88, свързан с приложното поле, регламентът се прилага към сертификатите, предвидени в нормативните разпоредби, които са изрично изброени в него. Необходимо е да се приеме обаче, че нито Споразумението за асоцииране, нито разпоредбите за неговото прилагане са посочени там. По същия начин нито една от приложимите разпоредби за прилагане на Споразумението за асоцииране не препраща към този регламент.
- 257 Поради това, че за Комисията не съществува задължение да предоставя на държавите-членки образците от печати и подписи, следва да се заключи, че настоящото твърдение за нарушение е неоснователно.
- 258 Във всеки случай настоящото твърдение за нарушение е ирелевантно също и поради факта че, както Комисията отбелязва в съдебното заседание, Република Турция е предоставила отпечатъците от използваните печати за сертификати A.TR.1 доброволно.
- 259 Следователно това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

в) Относно нарушението на задължението за своевременно предупреждаване на вносителите

Доводи на страните

- 260 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че не е изпълнила задължението си за своевременно предупреждаване на вносителите, произтичащо от

съдебната практика „De Naan“ (Решение на Съда от 7 септември 1999 г. по дело De Naan, C-61/98, Recueil, стр. I-5003, точка 36). Тази съдебна практика задължавала Комисията да предупреждава своевременно вносителите, когато има информация за нередности, засягащи вноса на стоки от трети страни. Във връзка с това жалбоподателят приема, че в Решение по дело Нупер/Комисия, посочено по-горе (точка 126), Първоинстанционният съд е постановил, че при липса на разпоредби на общностното право в този смисъл, не съществува задължение за предупреждаване на вносителите при съмнения относно действителността на митническите операции, извършени от тях в рамките на преференциален режим. При все това такова задължение възниквало, когато Комисията получи конкретна информация относно неспазването на правилата за произход в страната на износа, дори ако тя не реагира веднага.

261 В конкретния случай още през 1994 г. или 1995 г. Европейският парламент привлякъл вниманието на Комисията върху наличието на нередности във връзка с издадените в Турция сертификати за произход, свързани с различни продукти, сред които консервирани плодови сокове. Комисията обаче години наред не предприела нищо в тази връзка, намесвайки се едва след 20 години в случая с турските телевизори (Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точки 261 и 262), и то едва след създаването на UCLAF и първите проведени на място от този орган разследвания.

262 По-нататък жалбоподателят изтъква, че от съдържанието на писмо на UCLAF от 9 декември 1998 г., изпратено на дирекцията за координация на Европейската общност в Анкара, било видно, че Комисията без съмнение още от 1993 г. е знаела, че с помощта на нередовни сертификати за произход към Съюза са изнасяни концентрати от плодов сок. Във всеки случай Комисията е трябвало да знае от доклада за мисията от 1993 г., представен в рамките на делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“, че са били извършени аналогични нарушения на правилата за произход при износа на други продукти от Турция, като например плодов сок.

263 На последно място жалбоподателят твърди, че наред с това предупреждаване, Комисията била длъжна да предостави на националните органи средства,

които да им позволяват да проверяват истинността на издадените от турските власти сертификати, по подобие на това, което наскоро е било направено в случая с вноса на захар с произход от Сърбия и Черна гора (Съобщение до вносителите, ОВ С 177, 2003 г., стр. 2).

264 На първо място Комисията отбелязва, че тя нямала никакво задължение да предупреждава своевременно вносителите. В това отношение Комисията първо напомня принципите в тази област, изведени от Първоинстанционния съд в Решение по дело Нурег/Комисия, посочено по-горе (точки 126—128), според които нито една разпоредба на общностното право не задължава изрично Комисията да предупреждава вносителите при съмнения относно действителността на митническите операции, извършени от последните в рамките на преференциален режим. Както Първоинстанционният съд потвърдил също в посоченото по-горе Решение по дело Нурег/Комисия, по силата на общото си задължение да полага дължимата грижа Комисията била длъжна да предупреди общо вносителите на Общността, едва когато тя има сериозни съмнения относно редовността на голям брой износни операции, извършени в рамките на преференциален режим.

265 В дадения случай Комисията изтъква, че обратно на това, което жалбоподателят твърди, през 1993 г. тя не е имала сериозни съмнения от този род и едва след 1998 г., след започването на процедура по разследване, тя е разполагала с по-конкретна информация, свързана с неточни и фалшифицирани сертификати. Що се отнася до твърдението за предупреждение от страна на Европейския парламент, Комисията отбелязва, че жалбоподателят не е в състояние да посочи в това отношение и една резолюция *ad hoc* на Европейския парламент, публикувана в Официален вестник. Освен това Комисията твърди, че от една страна, целта на парламентарните въпроси не е да предоставят информация на Комисията, а обратно, да търсят такава от нея, и че от друга страна, жалбоподателят дори не твърдял, че Европейският парламент се е произнесъл относно възможно фалшифициране на сертификати за произход, свързани с вноса на ябълков в сок от Турция.

266 След това Комисията оспорва всякаква аналогия между фактите по настоящото дело и основните факти в решението по дело De Naap, посочено по-горе.

Всъщност според Комисията по това дело компетентните нидерландски митнически органи вече са знаели или поне сериозно са предполагали за съществуването на измама, дори преди митническите операции, довели до обмитяване, да са били извършени. Обратно, в настоящия случай първите подозрения относно неистинността или недействителността на сертификатите за произход се появили едва след извършването на спорния внос. Жалбоподателят приключил вносните операции на 20 ноември 1997 г., а първите индикации за нередности достигнали до Комисията или до италианските митнически власти едва през 1998 г.

267 По-нататък Комисията твърди, че дори да се предположи, че в случая тя е била длъжна да предупреди своевременно вносителите, посочените от жалбоподателя вреди, а именно възникването на задължение за вносно мито, не били причинени от тази липса на предупреждение, тъй като към датата, на която Комисията е могла да пристъпи към предупреждаване, жалбоподателят вече бил извършил своя износ. Комисията отбелязва, че доводът на жалбоподателя означавал, че Комисията е трябвало по принцип да подозира Република Турция в нарушение на Споразумението за асоцииране — задача, каквато Комисията нямала.

268 Накрая Комисията отхвърля аналогията с положението, свързано с внос на захар от Сърбия и Черна гора. Всъщност по това дело Комисията отправила изрично предупреждение към вносителите поради липсата на административно сътрудничество с властите на Сърбия и Черна гора. Случаят с турските власти не бил такъв, тъй като обратно, те съдействали на Комисията изцяло.

Съображения на Първоинстанционния съд

269 Следва да се отбележи, че жалбоподателят упреква Комисията в това, че не е изпълнила задължението си за своевременно предупреждаване на вносителите, въпреки че била уведомена за наличието на нередности, свързани с износа на стоки с произход от Турция.

- 270 В това отношение следва да се напомни, че съгласно трайно установената съдебна практика нито една разпоредба на общностното право не задължава изрично Комисията да предупреждава вносителите при съмнения относно действителността на митническите операции, извършени от последните в рамките на преференциален режим (Решение по дело De Naap, посочено по-горе, точка 36 и Решение по дело Hurer/Комисия, посочено по-горе, точка 126).
- 271 Вярно е, че в посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“ (точка 268) е признато, че такова задължение на Комисията може в определени конкретни случаи да се изведе от нейното общо задължение за полагане на дължимата грижа по отношение на икономическите оператори. Всъщност в делата, по които е постановено това решение, Комисията е знаела или сериозно е подозирала, че турските власти са допуснали съществено неизпълнение на задълженията си в рамките на Споразумението за асоцииране (по-специално като не са транспонирали правната уредба, свързана с компенсаторния налог) и че тези нарушения засягат действителността на всички операции по износ на телевизори в Общността.
- 272 Важно е обаче да се напомни, че в посоченото по-горе Решение по дело Hurer/Комисия също се уточнява, че по силата на общото си задължение да полага дължимата грижа Комисията била длъжна да предупреди всички вносители в Общността, едва когато има сериозни съмнения относно редовността на голям брой износни операции, извършени в рамките на преференциален режим (Решение по дело Hurer/Комисия, посочено по-горе, точка 128).
- 273 В настоящия случай обаче жалбоподателят не е могъл да установи по убедителен начин наличието на тежки нарушения от страна на турските власти, които засягат целия износ на концентрати от плодови сокове и допринасят за движението на фалшифицирани сертификати. При това положение, както следва от точка 242 по-горе, не е възможна никаква аналогия с фактите, във връзка с които е постановено решението по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе.

- 274 По-нататък следва да се отбележи, че към момента на извършване на спорния внос Комисията не е можела да има сериозни съмнения относно вноса на концентрати от плодов сок от Турция. Всъщност от разменената между Комисията, италианските власти и турските власти кореспонденция е видно, че едва от края на 1998 г., след откриването от италианските митнически власти на първия фалшифициран сертификат и започването на процедура по разследване, Комисията е била в състояние да си даде сметка за наличието на фалшифицирани сертификати. При това положение, както основателно отбелязва Комисията, дори да се предположи, че Комисията е била длъжна да предупреди вносителите още при възникването на първите съмнения относно редовността на спорните сертификати, тя не е била в състояние да предотврати претърпяната от жалбоподателя вреда, поради това че последните вносни операции са извършени на 20 ноември 1997 г.
- 275 Относно довода на жалбоподателя, според който Комисията без съмнение е знаела още от 1993 г. или 1994г., че концентрати от плодов сок са изнасяни от Турция с помощта на нередовни сертификати за движение, следва да се установи, че жалбоподателят не привежда никакво доказателство, поради което този довод трябва да бъде отхвърлен.
- 276 Същото се отнася и до довода, свързан с твърдението за предупреждение от страна на Европейския парламент, което задължава Комисията да следи за нередности в издадените от Република Турция сертификати за движение, засягащи голям брой продукти. Този довод трябва да бъде отхвърлен поради липса на доказателства.
- 277 Следва също да се отхвърли твърдението на жалбоподателя, според което Комисията е трябвало да знае от доклада за мисията на UCLAF по делата, по които е постановено посоченото по-горе Решение по дело „Турски телевизори“, че при износ на други продукти като тези в случая са допуснати аналогични нарушения на правилата за произход. Всъщност, от една страна, жалбоподателят не подкрепя това твърдение с никакво доказателство, а от

друга страна, фактите, които UCLAF разследва при посочената мисия, не се отнасят до сертификати, фалшифицирани от трети лица, а до сертификати, нередовно издадени от турските власти.

- 278 Освен това, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, според което от съдържанието на писмо от 9 декември 1998 г., изпратено на дирекцията за координация на Европейската общност в Анкара, било видно, че Комисията от 1993 г. знаела, че концентрати от плодови сок са изнасяни с помощта на нередовни сертификати, следва да се приеме, че това писмо, представено от Комисията в резултат на писмено искане на Първоинстанционния съд, не съдържа такава информация. Всъщност в това писмо Комисията иска проверка на целия износ на концентрати от плодови сок за периода между 1993 г. и 1998 г., без при това да се произнася по въпроса, свързан с това в кой момент тя е узнала за наличието на нередности.
- 279 На последно място следва да се отбележи, че аналогията с отправеното от Комисията предупреждение към вносителите във връзка с вноса на захар от Сърбия и Черна гора е ирелевантна. Всъщност това предупреждение е предизвикано, от една страна, от наличието на основателни съмнения за редица сериозни измами и от недостатъчното административно сътрудничество от страна на компетентните власти, от друга страна. По настоящото дело обаче жалбоподателят не е могъл да установи наличие на подобни факти.
- 280 От горепосоченото следва, че като не е предупредила жалбоподателя преди извършването на спорния внос за възможните си съмнения относно редовността на спорните сертификати, Комисията не е нарушила своите задължения.
- 281 От това следва, че настоящото твърдение за нарушение е необосновано и поради трябва да бъде отхвърлено.

г) Относно неправилната преценка на фактите при разследванията в Турция

Доводи на страните

- 282 Според жалбоподателя от писмената защита било видно, че по време на извършената през декември 1998 г. мисия Комисията или не е разследвала правилно фактите, или не е могла да проведе правилно разследване поради липса на съдействие от страна турските власти, или е отказала да разгласи резултатите от това разследване. Според жалбоподателя свързаните с взаимопомощта разпоредби, по-специално членове 3, 6, 7 и 8 от приложение 7 към Решение № 1/95, давали на Комисията правно основание, достатъчно за провеждането на разследване, което да установи правилно фактите. Така Комисията можела да установи също дали спорните сертификати са били издадени от турските власти, дали са били регистрирани в митническата служба в Mersin и са носели нейните печати, както и дали е било проведено наказателно разследване срещу възможните фалшификатори. Като е пропуснала да направи това, Комисията извършила тежко нарушение.
- 283 Комисията изтъква, че обратно на това, което твърди жалбоподателят, тя разгледала и преценила правилно всички относими факти. Жалбоподателят като цяло пренебрегвал факта, че Република Турция не е член на Европейския съюз и че по тази причина Комисията не разполагала в Турция с никакви други правомощия, освен с тези, които изрично са ѝ били отстъпени от тази страна.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 284 Относно твърденията за нарушения от страна на Комисията, породени от факта, че UCLAF не бил провел правилно разследване в Турция, достатъчно е да се установи, че жалбоподателят не е в състояние да подкрепи довода си с доказателства. Освен това следва да се отбележи, че в случая нито една

приложима разпоредба не задължава UCLAF да възприеме препоръчаните от жалбоподателя методи на разследване. Накрая, дори да се допусне, че UCLAF не е провел пълно разследване по време на проведените в Турция мисии, следва да се установи, че жалбоподателят не е можел да докаже необходимостта от такова разследване, привеждайки доказателства, които поставят под въпрос действителността на извършената от турските власти проверка на редовността на спорните сертификати.

285 В резултат на това твърденията на жалбоподателя за извършени от Комисията нарушения не са обосновани и следователно трябва да бъдат отхвърлени.

4. Относно липсата на груба небрежност от страна на жалбоподателя и оценката на рисковете

а) Доводи на страните

286 На първо място, що се отнася до липсата на небрежност от негова страна, жалбоподателят започва с твърдението, че в обжалваното решение (точки 53—56) Комисията правилно е заключила, че той е бил добросъвестен и е доказал, че е положил необходимата грижа във връзка със счетените за нередовни сертификати A.TR.1. Същите тези изводи се налагали относно спорните сертификати, доколкото нямало никаква видима разлика между тях и сертификатите, счетени за нередовни. Освен това в обжалваното решение Комисията правилно изобщо не упрекувала жалбоподателя, че е действал непредпазливо и не е положил грижата на добър търговец и по отношение на спорните сертификати.

287 След това жалбоподателят отрича да е проявил груба небрежност, като не се е уверил, че спорните сертификати, използвани в търговските му отношения, са били истински и действителни. В това отношение жалбоподателят подчертава,

че не е разполагал с никакви доказателства, въз основа на които да се опасява от възможно фалшифициране на сертификатите или да предполага, че турските власти са издали сертификати А.TR.1 за стоки, които не са с произход от Турция. Той стигнал до извода, че турските власти съществено и трайно са нарушавали правилата, свързани със сертификатите за произход, едва в резултат на проведените от неговите представители разговори в Турция, на разменената кореспонденция между Комисията и италианските власти, от една страна, и турските власти, от друга страна, и на частичния достъп до преписката.

288 По-нататък жалбоподателят твърди, че извършените с турското дружество Акмап вносни операции били нормални търговски операции. Съгласно съдебната практика обаче, когато вносът е част от нормална търговска практика, Комисията е тази, която следва да докаже наличието на груба небрежност от страна на вносителите (Решение по дело Eysckeler & Malt/Комисия, посочено по-горе, точка 159 и Решение по дело „Турски телевизори“, посочено по-горе, точка 297).

289 Накрая, в писмената си реплика жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който в случаите, когато Първоинстанционният съд направи извод за наличие на особено положение по отношение на жалбоподателя, въпросът за възможната липса на груба небрежност от негова страна трябвало да бъде обект на нова преценка от страна на Комисията. Според жалбоподателя, тъй като Комисията не е взела отношение в писмената си защита относно субективните условия за прилагане на член 239 от МКО, занаяд тя не можела да изтъква този довод не само в рамките на настоящото производство, но също и в случай че настоящата жалба бъде призната за основателна. По-нататък жалбоподателят счита, че в случаите, когато Комисията в писмената си дублика направи извод за наличие на груба небрежност, този довод или трябва да се отхвърли поради просрочие, или на жалбоподателя трябва да се даде възможност да представи допълнително становище. Всъщност всяко друго решение би предоставило на Комисията неоснователно предимство.

290 На второ място, що се отнася до преценката на рисковете жалбоподателят подчертава, че от изложените обстоятелства било видно, че както Комисията,

така и турските власти нарушили съществено задълженията си, допринасяйки по този начин за това сертификатите, за които се твърди, че са подправени, а всъщност били нередовни, да бъдат заверени и издадени. Тези нарушения довели до ситуация, която вече не попадала в рамките на нормалния за всеки вносител риск, а напротив обосновавала по отношение на жалбоподателя наличието на особено положение по смисъла на член 239 от МКО.

291 По-нататък, Комисията била длъжна при упражняване на правомощията си в рамките на член 239 от МКО да отчита не само интереса на Общността от осигуряване на спазването на митническите разпоредби, но също и интереса на добросъвестния вносител да не търпи вреди, които надхвърлят нормалния търговски риск (Решение по дело Eyskeler & Malt/Комисия, посочено по-горе, точка 133 и Решение по дело Нурег/Комисия, посочено по-горе, точка 95).

292 Комисията първо изтъква, че частта от обжалваното решение, свързана със спорните сертификати, счестени за фалшифицирани, не поставя изобщо въпроса дали жалбоподателят е положил дължимата грижа или е допуснал небрежност. Според Комисията, щом веднъж е установено отсъствието на особено положение по смисъла на разпоредбата на член 239 от МКО във връзка с член 905 от Регламента за прилагане на МКО, този въпрос вече не представлява интерес. Комисията все пак подчертава, че ако в случая Първоинстанционният съд е трябвало да заключи, че е налице особено положение, Комисията следвало да пристъпи към преценка на другите фактически условия, свързани с прилагането на член 239 от МКО, тъй като текстовете от обжалваното решение (в съображение 52 и сл.) относно дължимата грижа и добросъвестността на жалбоподателя, проявени във връзка със считаните за нередовни сертификати, не били непременно относими.

293 След това Комисията изтъква, че ако били верни доводите на жалбоподателя относно тежките нарушения от страна на турските власти, те щели да разкрият неизпълнение на задължението му за полагане на дължимата грижа или груба небрежност от негова страна, изключвайки всякакво възстановяване на основание на член 239 от МКО. Всъщност, ако жалбоподателят е подозирал

турските власти в тежки нарушения на правилата, свързани със сертификатите за произход, той е трябвало да се увери в истинността на сертификатите, които използва в търговските си отношения. Жалбоподателят се осведомил обаче относно начина, по който Република Турция прилагала преференциалния режим, едва от април 1999 г., или две години след края на спорния внос.

294 Накрая що се отнася до прегледа на рисковете, Комисията отбелязва, че от нейното изложение следвало, че жалбоподателят представил фалшифицирани сертификати за произход, в чието изготвяне турските власти нямали участие. Съгласно член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО тази ситуация не представлявала особено положение по смисъла на член 239 от МКО, а уточняване на нормалния търговски риск, срещу който жалбоподателят е трябвало да се осигури. Следователно Комисията счита, че това не водело до неприемлива дискриминация спрямо жалбоподателя в сравнение с другите вносителите.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

295 Следва да се отбележи, че Комисията отхвърля искането за опрощаване на вносни мита с мотива, че „посочените обстоятелства [...] не са [според] нея [...], от естество да създадат особено положение по смисла на член 239 от Регламент [...] № 2913/92 относно частта от искането, свързана с подправените сертификати“ (съображение 39 от обжалваното решение). Както Комисията правилно отбелязва в писмените си изявления, за да заключи, че не е налице особено положение в частта от обжалваното решение, свързана с фалшифицираните сертификати, тя не се произнася (съображения 18—41) по въпроса дали жалбоподателят е положил дължимата грижа или е допуснал небрежност.

296 От това следва, че частта от второто правно основание, в която се твърди липса на груба небрежност от страна на жалбоподателя, е неотнормима и поради това трябва да бъде отхвърлена (вж. в този смисъл Решение по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия, посочено по-горе, точка 69).

297 Предвид гореизложеното второто правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

В — По третото правно основание, изведено от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО

1. Доводи на страните

298 Жалбоподателят първо напомня, че в обжалваното решение (съображение 18 и сл.) Комисията е разгледала приложимостта на член 220, параграф 1, буква б) от МКО, като е установила липса на нарушение от страна на турските власти и в резултат на това е отхвърлила приложението на член 220, параграф 2, буква б) от МКО. Според жалбоподателя изводите на Комисията са неточни, тъй като турската митническа администрация много добре е знаела, че спорните 32 сертификата, заверени и регистрирани от нея, са нередовни.

299 Освен това жалбоподателят твърди, че проведените от неговите представители разговори, както и разследванията на UCLAF в Турция, говорели за това, че дори да се установяло, че спорните сертификати не са били заверени умишлено от турските власти, последните поне са знаели или е трябвало да знаят, че такива сертификати съществуват. Жалбоподателят счита, че тъй като не съществувало и най-малкото съмнение относно неговата добросъвестност, събраните впоследствие вносни мита трябвало да му бъдат възстановени.

- 300 Като начало Комисията твърди, че от обжалваното решение било видно, че в случая, що се отнася до счетените за фалшифицирани сертификати, не били изпълнени условията за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, доколкото не била установена никаква грешка от страна на турските власти, тъй като спорните сертификати не били нито издадени, нито подписани от тях, а напротив, били фалшифицирани от трети лица.
- 301 Комисията освен това счита, че съгласно постоянната съдебна практика фактът, че италианските митнически органи първоначално са приели фалшифицираните сертификати за произход, сам по себе си не представлявал грешка по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.
- 302 Накрая Комисията посочва, че доколкото жалбоподателят се позовавал само на твърдения, вече отхвърлени в рамките на правното основание, свързано с прилагането на член 239 от МКО, тя си позволява да препрати към предходните си съображения. Комисията заключава, че в случая не били изпълнени условията за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, така че спорните вносни мита можело да бъдат взети под отчет впоследствие. Следователно и в това отношение жалбата била неоснователна.

2. Съображения на Първоинстанционния съд

- 303 Съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО три кумулативни условия трябва да са изпълнени, за да могат компетентните органи да не пристъпват към последващо вземане под отчет на вносните мита. На първо място, дължимите мита трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на самите митнически органи, на следващо място — да не е било възможно в рамките на разумното допуснатата от тях грешка да бъде открита от задълженото лице, ако то е действало добросъвестно, и на последно място, трябва последното да е спазило всички разпоредби на действащото зако-

нодателство, свързани с митническото деклариране (вж. по аналогия Решение на Съда от 12 юли 1989 г. по дело *Binder*, 161/88, *Recueil*, стр. 2415, точки 15 и 16, Решение на Съда от 27 юни 1991 г. по дело *Mecanarte*, C-348/89, *Recueil*, стр. I-3277, точка 12, Решение на Съда от 4 май 1993 г. по дело *Weis*, C-292/91, *Recueil*, стр. I-2219, точка 14, Решение на Съда по дело *Faroe Seafood* и др., посочено по-горе, точка 83, Определение на Съда от 9 декември 1999 г. по дело *CPL Imperial 2 et Unifrigo/Комисия*, C-299/98 P, *Recueil*, стр. I-8683, точка 22 и Определение на Съда от 11 октомври 2001 г. по дело *William Hinton & Sons*, C-30/00, *Recueil*, стр. I-7511, точки 68, 69, 71 и 72; Решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 1996 г. по дело *Günzler Aluminium/Комисия*, T-75/95, *Recueil*, стр. II-497, точка 42).

- 304 Следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика целта на член 220, параграф 2, буква б) от МКО е да защити оправданите правни очаквания на задълженото лице относно обосноваването на всички елементи на решението за събиране или не на митните сборове. Все пак оправданите правни очаквания на задълженото лице подлежат на предоставената от тази разпоредба защита само ако самите компетентни органи са създали основата, върху която почиват оправданите правни очаквания на задълженото лице. Така само грешките, които се дължат на действия от страна на компетентните органи и които не са могли в рамките на разумното да бъдат открити от задълженото лице, са основание да не се извърши последващо събиране на митните сборове (Решение по дело *Mecanarte*, посочено по-горе, точки 19 и 23).
- 305 В конкретния случай следва да се приеме, че в спорната част от обжалваното решение Комисията е заключила, че не са били изпълнени условията за приложение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, тъй като не е била открита никаква грешка, свързана с действие на компетентните органи (съображения 25—27).
- 306 От горепосоченото следва, че жалбоподателят не е могъл да докаже, че определени действия от страна на компетентните органи са допринесли за издаването или приемането на спорните сертификати, оказали се подправени.
- 307 Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.
- 308 Предвид гореизложеното жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

Относно процесуално-организационните действия и исканото събиране на доказателства

309 Жалбоподателят иска Първоинстанционният съд да разпорежи събиране на доказателства съгласно член 64, параграф 4 и член 65 от неговия Процедурен правилник.

А — Относно представянето на документите, които се съдържат в административната преписка

1. Доводи на страните

310 Жалбоподателят иска Първоинстанционният съд да прикани Комисията да представи всички документи, с които счита, че не е могъл да се запознае при достъпа до административната преписка. (вж. точка 72 и сл. по-горе).

311 За да докаже липсата на сътрудничество от страна на турските власти, допуснатите от тях нарушения при прилагането на Споразумението за асоцииране и непълнотата на проведените от Комисията разследвания, жалбоподателят иска да бъдат представени по-специално докладите от мисиите на UCLAF. Жалбоподателят иска по-специално да получи доклада на UCLAF от 23 декември 1998 г. или от друга дата относно естеството, съдържанието и резултатите от проведените в Турция разследвания, по-специално в митническата служба в Mersin.

- 312 По същество Комисията твърди, че жалбоподателят е могъл да се запознае с всички свързани с делото документи и следователно тези искания са ирелевантни.

2. Съображения на Първоинстанционния съд

- 313 На първо място, от точка 99 по-горе е видно, че жалбоподателят е имал достъп до докладите от мисията на UCLAF от 9 и 23 декември 1998 г. преди да бъде прието обжалваното решение. По-нататък следва да се отбележи, че тези доклади са представени от Комисията в отговор на поставен от Първоинстанционния съд писмен въпрос. При тези условия настоящото искане е безпредметно и следователно трябва да бъде отхвърлено.

Б — Относно другите действия по събиране на доказателства

1. Доводи на страните

- 314 На първо място, за да докаже задължението за изпращане на образците от печатите и подписите, използвани от турската митническа администрация, и по-специално печатите и подписите на митническата служба в Mersin, както и факта, че тези образци са били изпратени официално на Комисията от турските власти и впоследствие на органите на държавите-членки, жалбоподателят иска Първоинстанционният съд да задължи Комисията и италианската митническа администрация да приложат тези образци към преписката, както и документите, които свидетелстват, че копията от одобрените печати и подписи са изпратени на компетентните служби на държавите-членки.

- 315 На второ място, за да докаже, че спорните 32 сертификата А.ТR.1 не са подправени, жалбоподателят иска Първоинстанционният съд да възложи на експерт, като например германската митническа полицейска служба в Кьолн, да провери истинността на оригиналите чрез сравняване с оригиналните отпечатъци от съответните печати и подписи.
- 316 За тази цел жалбоподателят иска също Първоинстанционният съд или да задължи Комисията да изиска, или направо да покани митническите власти в Равена да предоставят на определения експерт оригиналите на 103 сертификата А.ТR.1, посочени в приложеното към жалбата писмо на италианската митническа администрация. Представителят *ad litem* на жалбоподателя трябвало също да има възможност да се запознае с тези сертификати.
- 317 Първоинстанционният съд трябвало също, евентуално чрез Комисията, да поиска от турското правителство да изпрати оригиналните копия на спорните сертификати, с които разполага, с цел да се сравнят с оригиналите в рамките на договорения режим на административно сътрудничество.
- 318 На трето място, за да докаже, че спорните сертификати са истински документи и са регистрирани в митническата служба в Mersin, жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд да покани централната администрация на турските митници да определи служител, който да занесе на съдебното заседание моделите на печатите и образците от подписите, използвани от митническата служба в Mersin през спорния период, заедно с регистрите, и да предостави информация относно неистинността или нередовността на спорните сертификати.
- 319 В това отношение жалбоподателят се позовава на договорената взаимопомощ между договарящите страни по Споразумението за асоцииране. Той подчертава по-специално, че по смисъла на член 29 от Решение № 1/95 във връзка с приложение 7 към него и член 15 от Решение № 1/96 органите на Общността и

турските власти взаимно си оказват помощ във връзка с проверката на истинността и редовността на сертификати А.Т.Р.1. Член 12 от приложение 7 към Решение № 1/96 по-нататък предвиждал длъжностни лица на запитания орган да се явяват като експерти или свидетели пред съдилищата в другата договаряща страна и да представят документи или заверени преписи, които може да са необходими в производството.

320 Комисията счита, че трябва да се отхвърлят исканията на жалбоподателя за представяне на спорните сертификати и за проверка от експерт, доколкото заключението относно истинността на сертификатите било единствено в правомощията на турските власти.

321 По същия начин трябвало да прецени като недопустимо искането за изслушване като свидетел на турски митничар, тъй като според Комисията турската митническа администрация потвърдила многократно своите изявления относно спорните сертификати.

322 Относно искането за изпращане на доказателства от регистрите на митническата служба в Mersin Комисията изтъква, че тъй като било без значение, то също било недопустимо, посочвайки, че било възможно да съществуват 32 истински сертификата и те да са послужили за модел на фалшификаторите при издаване на спорните сертификати.

2. Съображения на Първоинстанционния съд

323 Относно исканото събиране на доказателства от постоянната съдебна практика следва, че Първоинстанционният съд е компетентен да прецени ползата от събиране на доказателства с оглед на разрешаването на спора (Решение на Първоинстанционния съд от 16 май 2001 г. по дело Toditec/Комисия, T-68/99, Recueil, стр. II-1443, точка 40).

324 В конкретния случай следва да се отбележи, че както Комисията изтъква, турските власти ясно са заявили, че спорните сертификати са били фалшифицирани. При това положение, в светлината на материалите от преписката и предвид изложените от жалбоподателя твърдения за нарушения се оказва, че такива мерки, които целят да докажат, че става дума за истински документи, не са нито релевантни, нито необходими за произнасянето по настоящия спор. Предвид това не следва да се прибегва до тях. Исканията на жалбоподателя за представяне на спорните сертификати и проверката им от експерт при това положение също следва да бъдат отхвърлени.

В — *Относно привеждането на доказателства*

1. *Доводи на страните*

325 Като доказателство в подкрепа на твърдените различни факти жалбоподателят привежда свидетелските показания на г-н Thomas Nothelfer, служител в дружеството Steinhauser, който през разглеждания период е отговарял именно за покупката на концентрат от плодов сок в Турция и който провел редица разговори с турските власти по време на престоя си в Турция през първата половина на месец април 1999 г. Той привежда като доказателство и изявленията на професор Gerd Merke, който придружавал г-н Nothelfer при пътуването му в Турция.

326 За да докаже истинността на спорните сертификати, жалбоподателят се позовава на свидетелските показания на г-н Nothelfer, според които компетентните митничари в Mersin признали, че използваните печати били трудно четливи и че въпреки техните настоявания, турският централен митнически орган не им бил предоставял нови повече от една година.

- 327 На следващо място, за да докаже, че спорните сертификати са били регистрирани в митническата служба в Mersin, жалбоподателят се позовава на свидетелските показания на г-н Nothelfer, според които той видял тези регистри. Г-н Nothelfer можел също да свидетелства, че при разговор с компетентния митничар в Mersin той поискал да му бъде предоставен препис от страниците в регистъра, върху които са посочени номерата на 32 сертификата А.TR.1, за които се твърди, че са подправени, но че макар да се съгласил, митничарят не предоставил никакъв препис.
- 328 По-нататък, за да докаже, че спорните сертификати са истински документи, жалбоподателят се позовава на свидетелските показания на г-н Nothelfer и на г-н Merke, според които по време на среща с централната митническа администрация в Анкара през април 1999 г. г-н Nothelfer посочил, че по негови сведения всички сертификати А.TR.1 (нередовни или подправени) са били заверени и регистрирани от митническата администрация. Представителят на централната митническа администрация в Анкара отговорил, че е било разпоредено извършването на наказателно разследване за проверка на документите.
- 329 Освен това, за да докаже, че турските власти не са разбирали съдържанието и значението на правилата, свързани с преференциалния режим и произхода на стоките, жалбоподателят се позовава на свидетелските показания на г-н Nothelfer и на г-н Merke относно техния разговор с г-н Dogran от Службата за икономически работи към турския министър-председател. Тези свидетелски показания можели още да докажат, че UCLAF е уведомил късно турските власти относно значението на правилата за преференциално третиране и задължението за спазването им.
- 330 На последно място, за да докаже, че Комисията е нарушила задължението си за предупреждаване на вносителите, жалбоподателят привежда като доказателство „информация от Европейската комисия и информация от Европейския парламент“, които били свързани с нередности на сертификатите за произход на различни продукти от Турция.

- 331 Комисията счита, че доказателствата, свързани с водените от митническата служба в Mersin регистри, са ирелевантни. На първо място, съответните текстове от Споразумението за асоцииране не предвиждали воденето на такива регистри. На второ място, Комисията изтъква, че е възможно турските митнически власти да са издали 32 сертификата A.TR.1 за други партии, различни от спорните доставки по настоящото дело.
- 332 Относно разговорите на представители на жалбоподателя с турските власти, Комисията счита, че те увеличават доверието в представените от тези власти заключения и следователно са ирелевантни. Освен това Комисията счита, че изявленията на г-н Nothelfer, според които някои членове на екипа на министър-председателя не познават правната уредба в областта на преференциалното третиране, са без значение, тъй като било важно митническите служби да познават тези правила.

2. Съображения на Първоинстанционния съд

- 333 Относно приведените от жалбоподателя доказателства е достатъчно да се отбележи, че предвид гореизложеното (вж. по-специално точки 150 и сл., 161 и сл., 216 и 276 по-горе) всички те са ирелевантни. Следователно не е необходимо да се приемат.

По съдебните разноски

- 334 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските съгласно направеното в този смисъл искане на ответника.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 февруари 2007 година.

Секретар

Председател

E. Coulon

M. Vilaras

Съдържание

Правна уредба	II - 294
А — Правна уредба, свързана с преференциалния режим	II - 294
1. Правна уредба, в сила по време на преходната фаза	II - 296
2. Правна уредба, в сила по време на заключителната фаза	II - 299
Б — Митническо законодателство	II - 301
1. Правна уредба, свързана с опрощаването на митни сборове	II - 301
2. Правна уредба, свързана с правилата за произход	II - 304
В — Правна уредба, свързана с поверителността на някои документи	II - 306
Обстоятелства в основата на спора	II - 309
А — Внос, предмет на спора	II - 309
Б — Наказателно и административно производство пред италианските органи и органите на Общността	II - 312
В — Сертификат D 437214	II - 314
Производство и искания на страните	II - 315
От правна страна	II - 316
А — По първото правно основание, изведено от нарушение на правото на защита	II - 317
1. Доводи на страните	II - 317
2. Съображения на Първоинстанционния съд	II - 321
Б — По второто правно основание, изведено от нарушение на член 239 от МКО	II - 326
1. Относно сертификат за движение A.TR.1 D 437214	II - 326
а) Доводи на страните	II - 326
б) Съображения на Първоинстанционния съд	II - 331

2. Относно нарушенията, допуснати от турските власти	II - 335
а) Относно образците от печати и подписи	II - 335
Доводи на страните	II - 335
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 339
— Предварителни бележки	II - 339
— По съществуващото на спора	II - 339
б) Относно регистрирането на сертификатите от турските власти ...	II - 340
Доводи на страните	II - 340
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 343
в) Относно съдействието на турските митнически власти	II - 344
Доводи на страните	II - 344
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 344
г) Относно нарушението на правилата в областта на административното сътрудничество	II - 345
Доводи на страните	II - 345
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 352
д) Относно допълнителните показатели	II - 357
Доводи на жалбоподателя	II - 357
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 360
3. Неизпълнения на задължения от страна на Европейската комисия	II - 361
а) Относно липсата на редовен контрол върху преференциалния режим	II - 362
Доводи на страните	II - 362
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 366
б) Относно неизпращането на образци от печати и подписи	II - 369
Доводи на страните	II - 369
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 370
	II - 397

в) Относно нарушението на задължението за своевременно преу- преждаване на вносителите	II - 373
Доводи на страните	II - 373
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 376
г) Относно неправилната преценка на фактите при разследванията в Турция	II - 380
Доводи на страните	II - 380
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 380
4. Относно липсата на груба небрежност от страна на жалбоподателя и оценката на рисковете	II - 381
а) Доводи на страните	II - 381
б) Съображения на Първоинстанционния съд	II - 384
В — По третото правно основание, изведено от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО	II - 385
1. Доводи на страните	II - 385
2. Съображения на Първоинстанционния съд	II - 386
Относно процесуално-организационните действия и исканото събиране на доказател- ства	II - 388
А — Относно представянето на документите, които се съдържат в админи- стративната преписка	II - 388
1. Доводи на страните	II - 388
2. Съображения на Първоинстанционния съд	II - 389
Б — Относно другите действия по събиране на доказателства	II - 389
1. Доводи на страните	II - 389
2. Съображения на Първоинстанционния съд	II - 391
В — Относно привеждането на доказателства	II - 392
1. Доводи на страните	II - 392
2. Съображения на Първоинстанционния съд	II - 394
По съдебните разноски	II - 394